proleter devrimci

AYDINLIK

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

SAYI 36

30 MART 1971

100 KURUŞ

Akbank ve Has Holding Gitti
Koç Holding ve Yapı ve Kredi Bankası Geldi

Büyük Burjuvazi Yeni Hükümetini Kurdu

Acil Görevimiz Emekçi Yığınlarını Örgütlemektir!

Nihat Erim hükümeti kuruldu. Bu hükümet kimin hükümetidir? Uygulayacağı program, hangi sınıfların menfaatlerini savunacaktır? Bunlar bugün büyük yanılgılara yol açan, aydınlanmaya muhtaç noktalardır.

Erim Hükümetini kimler destekliyor? Bu hükümet, en başta Cumhurbaşkanı Sunay'ın ve yüksek komutanların hükümetidir. Siyasi partiler içinde ise, hükümet özellikle CHP'nin sağ kanat kadrosuna dayanmaktadır ve Milli Güven Partisinin hararetli desteğini kazanmıştır. İktidarı kaybeden Adalet Partisi de, büyük burjuvazinin hâkimiyetinin devam etmesi bakımından, Erim hükümetini desteklemektedir. Sarı sendika Türk - İş de partileri Erim'i desteklemeye çağırmış ve yayınladığı bildiride, «Anayasanın öngördüğü reformların gerçekleşmesinde Erim en büyük desteği bizden görecek» demiştir. Tekelci burjuvazinin gerek ordu ve gerekse çeşitli partiler içindeki gücünü bu hükümeti kurmak ve desteklemek için seferber etmesi, Erim hükümetinin sınıf niteliğini ortaya koymaktadır.

ULUSLARARASI SERMAYENİN TÜRKİYE'DEKİ YENİ İKTİDARI

Erim kabinesi içinde yer alan unsurlar, bu hükümete verilen görevler ve son günlerin siyasi çatışmaları, hepsi aynı noktaya ışık tutuyor.

Hindiçini halkları, ABD emperyalistlerini ve kuklalarını Laos-at bozguna uğrattı. Bu konudaki yazımızı 8. sayfada okuyacaksınız. Resimde düşmana karşı süngü hücumuna geçen halk ordusu savaşçıları görülüyor.

Bu iktidar, uluslararası mali sermayeye bağımlı yerli büyük burjuvazinin ve ortaklarının iktidarıdır. Emperyalizm, eski ve yıpranmış Demirel kadrosunun yerine, çok güvendiği büyük burjuvalardan ve yüksek bürokratlardan kurulu yeni bir kadro getirmiştir.

Komutanlar muhtırasından önce etraflı olarak tahlil ettiğimiz en gerici mihrak, ayakta ve duruma hâkimdir. Tekelci sermaye oligarşisinin zirvesinde bulunan Sunay — Tağmaç mihrakı, Demireli feda etmiş ve Nihat Erim'i Başbakanlığa getirmiştir. Uluslararası mali sermaye çevreleri, bu değişikliği desteklemiş ve olumlu karşıladıklarını açıklamışlardır. Erim, İzmit'li bir toprak ağası ailesinden gelmektedir. CHP'nin «Düzen Değişikliği» programının son CHP kurultayında önemli mücadelelere konu olduğu bir sırada, Erim'in «toprak işleyenin, su kullananın» şiarına, anarşiyi teşvik edeceği iddiasıyla karşı çıktığı hatırlardadır. Bununla beraber, Nihat Erim'in siyasi şahsiyetini belirleyen esas nokta, onun Türkiye'deki büyük burjuva çevrelerinin mutemet adamı olmasıdır. Buna bağlı olarak Erim, uluslararası sermaye çevreleri ve teşekkülleriyle içli — dışlıdır. Büyük burjuvazinin siyasi temsilciliğiyle «Atatürkçü, reformcu, modern devlet adamı» görünümünü bağdaştırması, Nihat Erim'in yüklendiği yeni görevi açıklamaktadır. Bu görev, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğünün, modern, lâik ve Atatürkçü bir kisve altında ve daha geniş çevrelerin desteğini alarak sağlamlaştırılması görevidir. Kadro, bu göreve uygun bir şekilde teşkil edilmiştir. Tekelci sermaye, profesyonel politikacılar eliyle yürüttüğü siyasi hâkimiyetini şimdi doğrudan doğruya kendi genel müdürleri aracılığıyla sürdürmeyi düşünüyor. Çeşitli bankaların, büyük şirketlerin genel müdürleri ve en yetkili şahsiyetleri, kabineye hâkimdir. Bunların yanında, bir kısım teknokrat aydınlar yer almaktadır.

ERİM KABİNESİNDE BANKALAR, NATO VE GENEL MÜDÜRLER

Bu kabine içinde, Erim'in baş müşavirliğini, akıl hocalığını yapan, aynı zamanda kilit bir mevki olan Maliye Bakanlığını işgal eden Sait Naci Ergin'in kişiliği, birçok noktayı aydınlığa kavuşturacak niteliktedir. Sait Naci Ergin, büyük burjuvazi için deki iktidar değişikliklerinde daima güvenilir bir adam olarak kalan bir hacıyatmazdır. 1950 seçimlerinden önce, Maliye Bakanlığında yüksek bir memurdu. O yıl yapılan seçimlere CHP'den Niğde adayı olarak girdi, kaybetti. Fakat Demokrat Partinin tasfiye etmediği CHP'li nadir yüksek bürokratlardan biri oldu. Ilk önce Maliye Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığına, altı ay sonra Bütçe Umum Müdürlüğüne getirildi. Daha sonra, Polatkan'ın Maliye Müsteşarı oldu ve 1960'a kadar, emperyalizme bağlı mali politikanın en yüksek karar mekanizması içinde bu sorumlu mevkide kaldı. Polatkan asıldı, fakat Sait Naci Ergin CHP kontenjanından Kurucu Meclise girdi. Tekrar Niğde CHP adayı olarak katıldığı 1961 seçimlerini kaybetmesinden →

Büyük Burjuvazi Yeni

sonra, Yapı ve Kredi Bankası içinde Kâzım Taşkent'ten sonra iki numaralı adam oldu. Bugün 100 milyon sermaye, 116 milyon lira ihtiyatlar ve 30 milyon lira karşılıklar olmak üzere 246 milyon liralık öz varlığa sahip olan Yapı ve Kredi Bankası, 4 milyar 420 milyon liralık mevduat ve 3 milyar 880 milyon liralık umumi plâsmanlarıyla bir yığın irili ufaklı şirketi kontrolü altında tutan büyük bir finans kapital kuruluşudur.

Kabinenin diğer bir kaç önemli simasına gelince:

Dışişleri Bakanı **Osman Olcay**, emperyalizmin saldırgan askeri örgütü NATO'nun Genel Sekreterinin Birinci Siyasi Yardımcıdıdır.

Millî Savunma Bakanı **Ferit Melen**, Amerikancı Millî Güven Partisinin ileri gelenlerinden ve emperyalizmin sadık hizmetkârı Turhan Feyzioğlu'nun yakın arkadaşıdır.

Erol Yılmaz Akçal, gübre yolsuzluğu vurguncularından, tekelci sermayeye sadık «modern» görünümlü AP milletvekilidir.

Dış Ekonomik İlişkiler Bakanı **Özer Derbil**, subayların tasarrufların tekelci sermayenin emrine veren Ordu Yardımlaşma Kurumu Genel Müdür Yardımcısı ve OYAK — Renault Otomobil Şirketi Yönetim Kurulu Başkanıdır.

Bütün bunların yanısıra, kabinede bir kısım teknokrat aydınların da yer aldığını görüyoruz. Bunun anlamı nedir? Tekelci burjuvazi, yeni kadrosunun geniş çevrelerin desteğini almasını; «inandırıcı» olmasını istiyor. Bu hükümete verilen görevler nelerdir? Sahte reformlarla bir yandan orta burjuvaziden ve küçük burjuvaziden gelen reform taleplerinin bastırılması, beri yandan yolsuzlukların ve israfın en çıplak örneklerinin ortadan kaldırılması, böylece tekelci sermayenin uluslararası standartlarına daha yakın, «düzenli ve modern» bir soygun şebekesinin kurulması dır. Hâkim sınıflar içindeki vurguncuların, spekülâsyoncu unsurların, taşra burjuvazisinin baskı altına alınmasıdır. Bu konuda Demirel hükümetinin 1970 yılında bir kısım vergi kanunlarıyla yapmaya çalıştığı, ama gücü yetmediği için yapamadığının tamamlanmasıdır. Kabine, bu görevlere ve «inandırıcı» olmak ihtiyacına uygun olarak, bir kısım teknokrat aydınlarla tamamlanmıştır. Bir kere daha belirtelim: **Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, zaman zaman reformcu bir kisve ye bürünebilir.** Emekçi sınıflarla bağları olmayan bir kısım aydınlar, orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin içinden bazı unsurlar, zaman zaman emperyalizme bağımlı iktidarların siyasi memurları durumuna gelebilirler. Bu durumu farkeden bazı reformcu aydın ve tekrokratlar ise, Erim kabinesinde görev almayı reddetmişlerdir.

AKBANK GİTTİ KOÇ HOLDİNG GELDİ

Erim hükümeti, emperyalizmin en yakın işbirlikçisi tekelci burjuvazi içinde, başka bir tekelci grubun iktidarıdır. Siyasi iktidarın kilit noktaları, bir tekelci gruptan başka bir tekelci grubun eline geçmiştir. Erim hükümetinin ikinci önemli vasfı da budur.

AP'yi elegeçiren Akbank, Hacı Ömer Holding ve Has Holding grubu gitmiş, yerine Yapı ve Kredi Bankası, Koç Holding ve Eczacıbaşı grubu iktidara hâkim olmuştur. Bu iktidar değişikliğini İngiliz tekellerinin sözcüsü **Sunday Times** gazetesi bir yıl önce şöyle haber veriyordu:

«Vehbi Koç ve Nejat Eczacıbaşı gibi sanayiciler, Devlet Plânlama Teşkilâtının Amerika ya da İngiltere'de yetişmiş iktisatçılarıyla birlikte kararlarını vermiş gözükmektedirler. Türkiye'de, giderek bu kişilerin ağırlığı hissedilmeye başlanacaktır.» (Devrim, 12 Mayıs 1970)

Gelişme gerçekten de böyle olmuştur. Bilindiği gibi, Demirel hükümetine hâkim olan esas tekelci sermaye grubu Çukurovalı milyonerlerin meydana getirdiği Akbank, Hacı Ömer Holding ve Has Holding'ti. Bu sermaye grubu, son yirmi yıl içinde büyük bir hızla gelişmiş, ilk başta çok kuvvetli olmayan Akbank, bugün uluslararası sermayeyle geniş ilişkileri olan ve Türkiye'deki şirket ve sanayi sermayesinin önemli bir kısmını kontrol eden dev bir banka haline gelmiştir.

Eski Akbank İdare Meclisi Reisi Ahmet Dallı, AP içinde çok nüfuzu olan bir politikacıdır. Demirel'in de açıkça Akbank'ın kontrolü altına girmesinden sonra, bu sermaye grubuna güçlükler çıkartan Mehmet Turgut ve Cihat Bilgehan gibi şahıslar kabineden temizlenmiş, Akbank'ın eski Ankara temsilcisi Mesut Erez Maliye Bakanlığı koltuğuna oturtulmuştu. Mehmet Turgut'tan boşalan Sanayi Bakanlığına, yine Akbank grubunun temsilcisi Selâhat tin Kılıç getirilmişti. Akbank müdürlerinden Medeni Berk ise Odalar Birliği Başkanı olmuştu.

Akbank grubunun Türkiye'de ki en büyük rakibi, Koç Holding tir. Türkiye'nin en büyük ithalâtçısı olan Koç, emperyalizme ortak 50 büyük şirketten kurulu büyük bir endüstri imparatorluğunu da kontrol etmektedir. Demirel hükümetinin iktisadi politikası, daima Akbank grubunun menfaatlerinden yana ve Koç Holding'e karşı olmuştur. Son devalüasyon, toplam cirosunun % 45'i otomotiv sanayiinde olan Koç Holding grubunun şiddetli tepkisiyle karşılaşmıştır. Devalüasyondan hemen sonra Koç şöyle diyordu: «Fiyat artışlarıyla halkın satın alma gücünün üstüne çıktığımız an, gerek devlete, gerekse özel teşebbüse ait millî müesseseler çöker. Bu, memleketimiz için bir felâket olur.» (**Devrim, 25 Ağustos 1970, s. 7**) O sırada İstanbul Ticaret Odası Başkanı olan Koç grubu temsilcisi Behçet Osmanağaoğlu ise, vergi ve zamlardan vazgeçilmesini istiyordu. Aynı tepkinin Ertuğrul Soysal'ın ağzından ifadesini de 34. sayımızda «Komutanların Muhtırasından sonra Durum Ne dir?» başlıklı yazımızda tahlil etmiştik. İstanbul Sanayi Odası Başkanı olan ve başında Koç'un bulunduğu otomobil montajcıları grubunu temsil eden E. Soysal, devalüasyonun talebi düşürdüğünü, maliyeti yükselttiğini ve otomotiv sanayiinde muazzam bir üretim fazlasına yol açtığını belirtmekte, komutanların muhtırasından 12 gün önce, bazı iktisadi «reformlar» istemekteydi.

Diğer taraftan, AP iktidarıyla başı hoş olmayan diğer bir malî sermaye çevresi de Yapı ve Kredi Bankasıdır. Koç ile de kuvvetli menfaat bağları olan Yapı ve Kredi Bankası, Amerikan bankalarıyla ortaklık konusunda Akbank ile rekabet halindedir. Yapı ve Kredi Bankası bir süre önce Selânik Bankasının Fransızların elinde bulunan hisse senetlerini birlikte satın alarak Amerikan **Marine Midlands** Bankasıyla bir ortaklık kurmuştu. Bu ortaklık, Türkiye'de de bir banka kurmaya yöneliyordu. AP hükümeti bu konuda güçlükler çıkarıyordu. (**Devrim dergisi, 30 Aralık 1969, s. 7**)

Bugün gerek Koç Holding'in ve gerekse Yapı ve Kredi Bankasının önündeki güçlükler bertaraf edilmiş, Akbank grubunun temsilcilerinin hükümeti devrilerek Koç Holding ve Yapı ve Kredi Bankası grubunun hükümeti kurulmuştur. Bu manzarayı yöneten Sunay'ın, eskiden Çukurova milyonerleri lehine yapılan bazı işlere zaman zaman karşı çıktığı hatırlardadır. Akbank grubunun temsilcisi Mesut Erez yerine, Yapı ve Kredi Bankasının iki numaralı adamı Sait Naci Ergin Maliye Bakanıdır. AP hükümetine karşı çıkan Koç grubu temsilcilerinden, şimdiki Odalar Birliği Başkanı Behçet Osmanağaoğlu, yeni «reformcu» hükümeti destekledigini ifade etmektedir. Ve **Sunday Times**'ın bir yıl önce gördüğü gibi, bir kısım eski plânlamacılar, Koç grubunun siyasi memurları olarak zuhur etmektedir. Ve öğrenildiğine göre Nihat Erim başkanlığındaki Koç hükümeti, Demirel'in Akbank grubunu güçlendiren yolsuzluk dosyalarını ele almak ve hesabını sormak niyetindedir. Bu davranış, tekeller — arası boğuşmanın bir ifadesidir. Fakat bununla, bir taşla iki kuş vurulmak istenmekte, bir kısım yolsuzlukların teşhirinden faydalanılarak kamuoyunda sempati toplanacağı düşünülmektedir. Aylardan beri bu yolsuzluklara karşı şiddetli bir kampanya yürüten **Hürriyet — Günaydın** basın tröstünün Nihat Erim hükümetini hararetle desteklemesi, meseleye daha da aydınlık getirmektedir.

Son aylardaki gelişmeyi özet leyecek olursak: Halk yığınlarının mücadelesiyle yıpranan Demirel hükümetine karşı, orta burjuvazi den gelen reformcu bir askerî müdahale hamlesi, büyük burjuvazi tarafından bastırıldı. Ancak, büyük burjuvazi içindeki başka bir tekelci sermaye grubu, Demirel hükümetinin temsil ettiği bir diğer tekelci grubu devirerek hükümete hâkim oldu. Vehbi Koç ve Yapı ve Kredi Bankası hükümeti, genel olarak emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının Türkiye'deki hâkimiyetini sağlamlaştırmak, özel olarak da büyük burjuvazi içinde kendi tekelci sermaye grubunun kontrolünü genişletmek görevlerini yüklendi. Nihat Erim hükümeti, «reformcu» bir kisveye bürünerek, hem bağlı bulunduğu sermaye grubunun lehine bazı değişiklikler yapacaktır. Hem de ve daha önemli olarak, orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin reform taleplerini bu sahte reformlarla bastırmayı plânlamaktadır. Bu plân, orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin emperyalizme ve büyük burjuvaziye tâbi kılınması plânıdır.

DEVRİMCİLER, HERHANGİ BİR TEKELCİ SERMAYE GRUBUNU TERCİH EDEMEZ

Erim hükümeti bu plânı başarabilir mi? Hayır, başaramıyacaktır. Çünkü orta burjuvazi ve küçük burjuvazi de emperyalizmin baskısı altındadır. Ortak Pazar ve diğer bazı tedbirlerle emperyalist hâkimiyetin perçinlenmek istendiği önümüzdeki dönemde, bu çelişen menfaatleri bağdaştırmanın imkânı yoktur. Tam tersine: Bu menfaat çelişmeleri daha da şiddetlenecektir.

Hükümetini Kurdu

Emperyalizmin en fazla sömürdüğü ve ezdiği geniş işçi ve köylü kitlelerinin mücadelesi, küçük burjuvaziyi de, orta burjuvazinin bazı kesimlerini de emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı daha tutarlı bir mücadele içine sokacaktır. Bugün kamuoyunda yayılmak istenen «reformcu Erim hükümeti» propagandası çökecektir. Nihat Erim hükümetinin uygulaması ve esas olarak emekçi halkımızın mücadelesi, bu hükümetin reformculuk maskesini mutlaka düşürecektir.

Bir kısım aydınlar, Nihat Erim hükümetinin sınıf karakterini kavrayamadıkları için, «reformcu Nihat Erim hükümeti» progagandasına âlet oluyorlar. Bu aydınların en tipik örneği Çetin Altan'dır. Son yazılarından bazı bölümleri birlikte okuyalım:

«Kabineye gireceği söylenen kişiler arasında gerçekten çaplı, dürüst, bilgili, sağlam dostlar da vardır. Onlar bütün bu oyunları ve bu mekanizmanın hilesini hur dasını gayet iyi bilmektedirler. İçten davrandıkları ve kangren olmuş eski politikanın yozlaşmasıyla sakatlanmadıkları sürece onlara yardım etmek ülke için bir görevdir.

Erim kamuoyuna ard niyetli bir sokak politikacısının demagojisi içinde değil, modern bir devlet adamının arı niyeti ile gayet açık davranıyor ve buna devam edeceğini söylüyor.

Bu duruluk ve içtenlik bizim tutumumuzu da kolaylaştıracaktır. Kimin neye neden karşı çıktığı veya çıkmadığı kamuoyunun gözleri önüne daha belirgin olarak serilecektir. Ve bu dialog uygar bir düzeyde yürütüldüğü zaman devrimci demokrasinin ne olduğu da anlaşılacaktır.» (Akşam, 25 Mart 1971).

«Biz Erim'in pasifliğe düşeceğni ve onun bunun kuklası olacağını hiç sanmayız. Çatışmaya da kolay kolay yönelmiyecektir, ama sağlam bir reform çizgisinden taviz vermediği zaman kendisinin üstüne gelecek güçlere karşı, yanında ileriye açık büyük bir devrimci potansiyel bulacaktır.» (Akşam. 20 Mart 1971).

Bu paragraflar, emekçi yığınlarından kopuk olan bir aydının dramıdır. İşçi ve köylülere bağı olmayan aydınlar, Amerikancı bir iktidara umut bağlayabilmekte, Erim'in arkasındaki emperyalizmi göremeyerek ve kendi şahsi dostluklarına kapılarak «devrimci demokrasiden» dem vurabilmek, devrimci potansiyeli bu işbirlikçi iktidarın kuyruğuna takmayı düşünebilmektedirler. Ve bunu şöyle izah ediyorlar:

«Devrimci çizgi üstünde Türkiye'nin koşullarına göre olabilen den yana olmak ve olması gerekene dönük durmak en geçerli tutumdur.» (Akşam, 23 Mart 1971)

Emekçi halkla hiçbir bağı olmayan aydınlar, yalnız şu veya bu tekelci grubun iktidarını «olabilir» görüyorlar ve bunlardan birini desteklemeye «olabilenden yana olmak» adını veriyorlar. «Olması gerekene dönüklük» ise lâfta kalmaktadır.

Devrimciler için Demirel veya Nihat Erim hükümeti arasında bir tercih olamaz. Hedefimiz: Halkımızın devrimci iktidarıdır.

rın iktidar formüllerini bir bir yıkacaktır. Halkın mücadelesinin tekeller arasındaki çelişmelerden sonuna kadar yararlanması başka bir şeydir; tekellerden birinin peşine takılmak tamamen başka bir şeydir. Devrimciler politikalarını hayallere ve dostluklara göre değil, sınıf tahliline göre tesbit ederler.

Bu nokta çok önemlidir. Çünkü Türkiye'de birçok burjuva aydınları ve teknokrat kadroları emekçi yığınlardan kopuk bir «devrimcilik» peşindedirler ve bu kadrolar her an emperyali- bağımlı bir sermaye grubun- veya tekelci devlet kapitalizminin siyasi kadrosunu meydana getirebilirler. Erim kabinesindeki örnekleri ders olmalıdır. **Yön** kadrosu yeni hükümetin «beyin takımını» meydana getiriyor. Oysa aslında, emperyalizmin ve büyük burjuvazinin kumandası altına girmişlerdir ve beyinlerini uluslararası sermayenin emrine vermişlerdir. Sınıf temelinden kopuk «devrimcilik» iddialarının her zaman karşılaşacağı tehlike budur. **Yön**'ün devamı olan **Devrim** dergisinin, reformculuk, devletçilik, vb. programları da her zaman böyle bir teslimiyetin tohumlarını içinde taşımaktadır.

ÖNÜMÜZDEKİ GÖREV HALK YIĞINLARINI ÖRGÜTLEMEKTİR.

Tekelci gruplar arasındaki çatışma da bir çözüme bağlanmış değildir. Türkiye'deki tekelci sermaye grupları arasındaki çatışmayı emperyalistlerarası çelişmelerden soyutlayamayız. Bugün için iktidar, ABD emperyalizminin kontrolü altındadır. Bunun la beraber, diğer emperyalist ülkelerin Türkiye'de kendilerine bağlı sermaye grupları meydana getirdiğini görüyoruz. Özellikle Türkiye'deki Sovyet yatırımları üstünde durmalıyız. Sovyetler Birliği Türkiye'ye yatırdıkları sermayenin, yakında ABD yatırımlarını geçeceğini ummaktadır. Sovyetler, Aliağa rafinerisi ve İskenderun Demir — Çelik tesisleri gibi büyük yatırımlardan sonra, muhtemelen Sivas'ta kurulacak olan dev demir — çelik tesislerinin ihalesini de almayı plânlamaktadırlar. Bütün bu yatırımlarda Türkiyeli işçilerin emeği sömürülmekte ve Türkiye'deki büyük burjuvaziyle birlikte Sovyetler Birliğinde teşekkül etmiş olan yeni burjuvazi de bu sömürüden pay almaktadır. Önümüzdeki dönemde Türkiye'de Sovyet sermayesine bağımlı bir yerli tekelci sermaye grubu ve bürokrat kadrolar da ortaya çıkacaktır. Türkiye'de önümüzdeki gelişmeleri, Orta Doğu'da çok önemli menfaatleri ve çeşitli plânları olan Sovyet sosyal — emperyalizmi de hiç şüphesiz önemli ölçüde etkiliyecektir.

Halkımızın baş düşmanı Amerikan emperyalizmidir. Nihat Erim iktidarı Amerikan emperyalizmi ve yerli ortaklarının ikti darıdır. Proletarya önderliğinde halkımızın mücadelesi, bütün gerici iktidarları bir bir yıkacak ve devrimci iktidarı kuracaktır. Bu mücadelede tek güvendiğimiz güç, devrimci halkımızdır. Çeşitli emperyalist ülkelerin ve tekelci grupların bu mücadelede halkımıza hazırladığı tuzakları aşarak zafere ulaşacağız. Bütün gücümüzü halkımızı örgütlemeye

riz? Bunu, halkın dâvasını sonuna kadar savunarak, halka yapılan baskı ve zulme sonuna kadar karşı çıkarak ve bu konuda hiçbir tâviz vermeyerek başarabiliriz. Çünkü bu konuda tâviz, bizi halk yığınlarını örgütlemekten uzaklaştırır, tekeller arasındaki ve emperyalistlerarası mücadelede şu veya bu tarafa teslim edebilir. Halkımız, her türlü «kolay devrim» hayalini çökerterek kurtuluş yolunda ilerleyecektir. Halkımız amansız ve f... âr bir mücadeleyle devrim ...ne ulaşacaktır.

Şu andaki görevimiz, halkın taleplerini sonuna kadar savunmak, somut hedefler etrafında geniş emekçi yığınlarını mücadeleye sevketmektir. Bu mücadele, Erim iktidarının reformcu maskesini düşürecektir. Bugün Erim iktidarına umut bağlayan bütün tereddütlü unsurlara bu mücadele içinde gerçekleri kavratacak ve onları devrim saflarına kazanacağız.

Önümüzde, kararlı ve çetin bir mücadele dönemi var. Bu mücadeleyi Marksizm — Leninizme dört elle sarılarak yürüteceğiz.

Cumartesi Günü Ankara'da Yapılan Miting İçin Devrimci Gençlik Tarafından Dağıtılan Çağrı Bildirisi

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, MEMURLAR, ÖĞRETMENLER, GENÇLER, YURTSEVER ASKERLER, HALKIMIZ;

Amerikancı AP iktidarı yıkıldı. Halkımızı zulme ve yoksulluğa boğan gerici Demirel iktidarı çöktü. Onu çökerten işçilerin — köylülerin ve gençlerin yıllardır sürdürdüğü devrimci mücadeledir, öldürdükleri işçilerin — köylülerin ve devrimci gençlerin kanıdır.

Bugün, yıkılan AP iktidarının yerine yeni bir iktidar kuruluyor. Bir takım «reformların» yapılacağından söz ediliyor. Açlık, yoksulluk ve zulüm ortadan kalkacak mı? İşsizlik ve pahalılık önlenecek mi? Topraksız köylüler toprağa kavuşacak, tefeci tüccar — banka sermayesinin sömürüsünden kurtulacak mı? Halkın gerçek taleplerini yerine getiremiyen bütün iktidarlar yıkılmaya, çökmeye mahkûmdur.

Bugün yüzbinlerce genç bozuk bir eğitim sistemi içinde yanlış eğitime tabi tutulmuş, okulsuz bırakılmış, özel okul patronlarına sömürtülmüştür. Halkının kurtuluşu ve ülkesinin bağımsızlığı için mücadele eden devrimci gençliğe zulmedilmiş, kurşunlanmıştır. **Bütün özel okullar derhal karşılığı ödenmeksizin devletleştirilmeli, devrimci gençliğe yapılan faşist baskılar durdurulmalı; üniversitelerden polis karakolları kaldırılmalı ve özerklik hâkim olmalıdır.**

Yoksulluğun pençesinde, güç şartlar altında yaşayan işçilerin demokratik direnişleri ve mücadeleleri zulümle ve kanla bastırılmak istenmektedir. **İşçi sınıfının üzerindeki baskılara son verilmeli, sendikal özgürlükleri kısıtlayan faşist yasalar ortadan kaldırılmalıdır.**

Köylüler toprak ağalarının ve tefeci — tüccarların zulüm ve sömürüsü altındadır. **Bütün toprak ağalarının topraklarına derhal el konulmalı, yoksul köylüleri toprağa kavuşturacak, tefeci — tüccar ve banka sermayesinin sömürüsünden ve (geri) üretim ilişkilerinden kurtaracak tedbirler derhal alınmalıdır.**

Bugün yoksul halkımız işsizliğin ve pahalılığın altında ezilmektedir. İşsizlik ve pahalılığın sebebi Amerikan emperyalizminin yurdumuzu sömürmesi bu yüzden de tam bir sanayileşmenin gerçekleştirilememesidir. Halkımızı sömüren bir avuç şiş göbekli sömürücüyle işbirliği yapan Amerikan emperyalizmi yurdumuzdaki sömürüsünü devam ettirebilmek için üsleriyle yurdumuzu askerî işgali altında tutmaktadır. **Bütün Amerikan üslerine ve yabancı sermayeye el konulmalı, bankacılık, dış ticaret devletleştirilmeli, derhal sanayileşmeye geçilmelidir.**

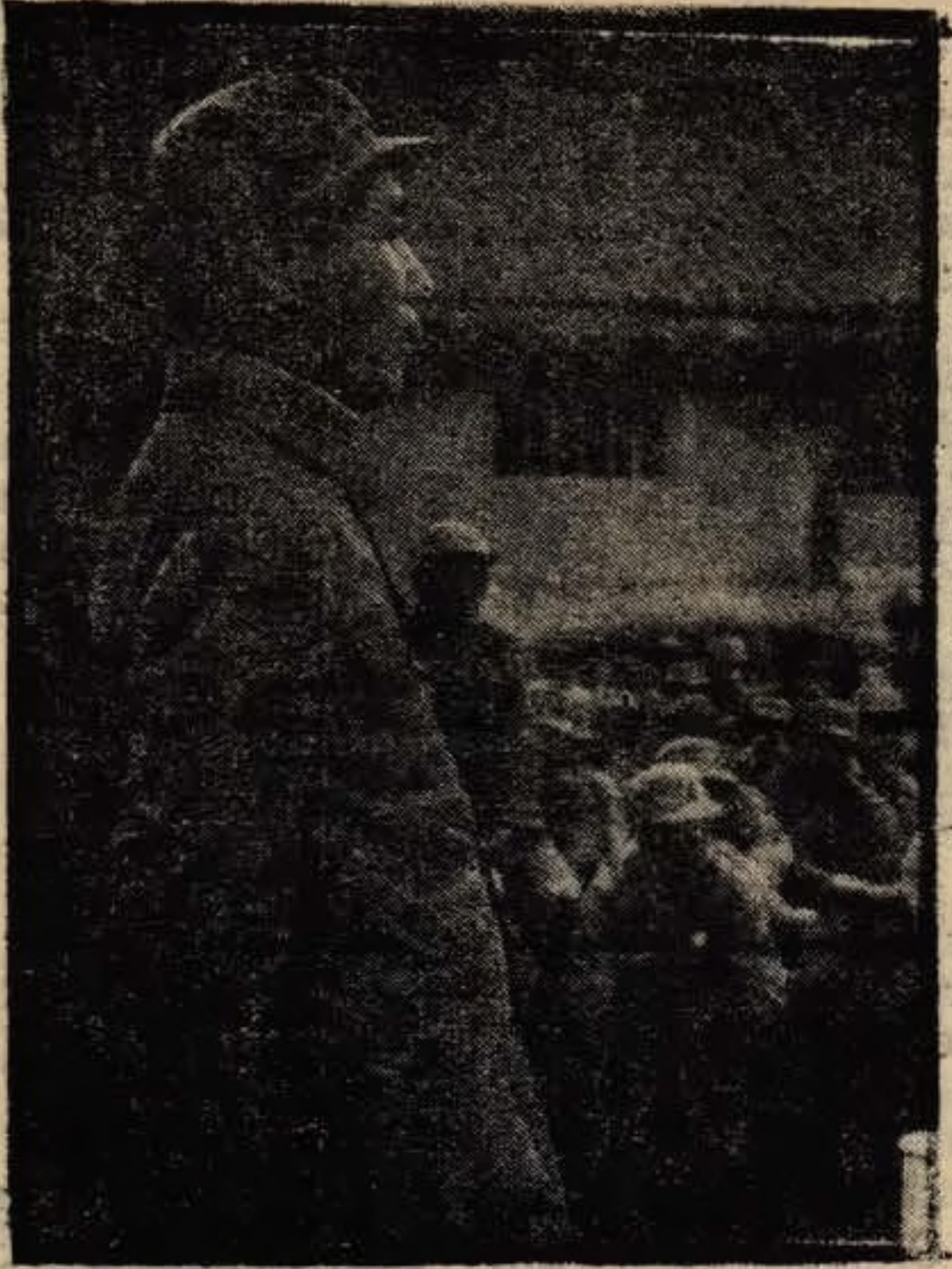
Halkımızın ve gençliğin talepleri öncelikle bunlardır. Bunları gerçekleştiremiyecek her iktidar halkın mücadelesi karşısında çökecektir, yıkılacaktır. İşçilerin, köylülerin, gençliğin ve tüm halkımızın gerçek talepleri uzun ve zor bir mücadele sonunda Amerikan emperyalizmi kovulduğu, Amerikancı şiş göbekli patronların ve sömürücülerin egemenliği yıkılıp bütün halkın DEMOKRATİK İKTİDARI kurulduğu zaman gerçekleşebilir.

İşçiler, köylüler, memurlar, öğretmenler, yurtseverler askerler
Birleşelim, sömürüye — zulme karşı mücadele edelim!
Bütün Amerikancı iktidarları yere vuralım!
Halkımızın kurtuluşu — ülkemizin bağımsızlığı için savaşalım!
27 Mart Cumartesi günü 13.30 da Tandoğan'daki mitinge katılalım.
Gençliğin ve halkımızın taleplerini haykıralım.

TÖYOF — **Türkiye Özel Yüksek**

DEV — GENÇ — **Devrimci Gençlik Federasyonu**

Çin Devriminde İki

Çin Devrimine önderlik ederek onu zafere ulaştıran Çin Komünist Partisinin Başkanı Mao Zedung, o günlerde, halk savaşçılarına bir konuşma yapıyor.

Ankara'da yürüttüğümüz düzenli merkezî ideolojik eğitim çalışmamızın ürünlerini zaman zaman dergimizde yayınlıyacağız. Bu sayımızda, Çin'de köylük bölgelerde kızıl siyasî iktidarın kurulduğu dönemi ele alıyoruz. Mao Zedung'un bu dönemdeki yazılarının tarihi perspektif içinde incelenmesinde temel kaynak olarak, Cen Boda'nın On Yıllık İç Savaş Üzerine **adlı eserini kullandık. Çin Devrimi'nin ilk yıllarından beri Mao Zedung'un yakın çalışma arkadaşlarından olan Cen Boda, bugün ÇKP Merkez Komitesi Siyasî Bürosu'nun beş kişilik Daimî Komitesi üyesidir. Cen Boda'nın sözkonusu broşürü, Proleter Devrimci AYDINLIK Yayınları arasında çıkacaktır.**

BİRİNCİ İÇ SAVAŞ DÖNEMİ VE 1927 KARŞI — DEVRİMİ

Çin'de devrimin ilk büyük dalgası 1927'de sona erdi. Çin Komünist Partisi 1921'de, burjuva demokratik devriminin çalkantılı günlerinde kurulmuştu. Parti, uzun mücadeleler içinde kuvvet topladı. Bu mücadeleler, Partinin 1927'deki buhranın üstesinden gelebilmesini mümkün kılan siyasî tecrübeyi, kitle bağlarını ve Partinin kumandasındaki ilk askeri birlikleri oluşturdu.

Ancak, bu ilk dönemde, Çin Komünist Partisi yönetimine yanlış bir politika hâkimdi. Cen Du — Siyu'nun temsil ettiği bu Troçkist politika, ÇKP'nin temel ittifakının burjuvazinin partisi olan Kuomintang ile olması gerektiğini savunuyordu. Cen Du — Siyu'nun politikası, anti — emperyalist mücadeleyi (milli devrim), demokratik devrimden, yani geniş köylü yığınlarının anti — feodal mücadelesinden koparıyordu. Cen Du — Siyu ve onun çizgisini izleyenler, geniş köylü yığınlarının desteğinden kopuk bir anti — emperyalist mücadelenin, milli burjuvaziyle ittifak yaparak zafere ulaşabileceğini zannediyorlardı.

1927'den önceki Birinci Devrimci İç Savaş döneminde, Mao Zedung iki önemli yazıyla Çin Devriminin teorik ve pratik meseleleri üzerine eğildi. **Çin Toplumundaki Sınıfların Tahlili** ve **Hunan'daki Köylü Hareketi Üzerine Araştırma Raporu** adlı yazılarıyla Mao Zedung başlıca şu noktaları kavratmaya çalışıyordu:

1. Proletaryanın, yani Çin Komünist Partisinin temel ittifakı geniş köylü yığınlarıyladır.

2. Milli devrim ile demokratik devrim bir bütündür. Çin'in büyük çoğunluğunu meydana getiren geniş köylü yığınlarının aktif desteği olmadan, anti — emperyalist mücadele kazanılamaz.

3. Çin'de köylü hareketi hızla gelişiyor; ÇKP, bu harekete önderlik etmelidir. Komünistler, emekçi yığınlara güvenmeli; halkın muazzam devrimci gücüne güvenmelidirler. Geniş halk yığınlarının çığ gibi büyüyen mücadelesi karşısında sınıf tavrımızı tâyin edelim!

4. Köylüler, köylük bölgelerde siyasî iktidarı ele geçirmek ve toprak ağalarının siyasî, iktisadî, ideolojik hâkimiyetini kırmak için çeşitli usullere başvuruyorlar. Bu usuller ve siyasî iktidar sorunu, son derece önemlidir.

Mao Zedung'un bu fikir ve uyarıları dikkate alınmadığı ve Merkez Komitesinde Cen Du — Siyu'nun oportünist çizgisi hâkim olduğu için, devrimin 1924 — 1927 yılları arasındaki bu ilk yükselişi yenilgiyle sonuçlandı. Çang Kay — Şek, ÇKP'yi belli ölçülerde kitlelerden tecrit etmeyi başardı. Bir karşı — devrimi gerçekleştirdi. Cen Du — Siyu, tam teslimiyet ilân etti. ÇKP ve devrimden yana olan geniş halk yığınları, ülke çapında büyük bir buhranla karşı karşıya kaldılar.

Çin'de Marksizm — Leninizmi uygulayarak yeni şartları doğru tahlil eden, bu buhran döneminde Partiye ve yığınlara doğru yolu gösteren ve «Yeni yükseliş» i hazırlayıp yöneten, Mao Zedung oldu.

Bu çalışmamızda, Mao Zedung'un bu dönemin hemen başında yazdığı yazıları ele alacağız. Yeni şartları tesbit edip yeni yolu koyan bu yazılar şunlardır:

5 Ekim 1928'de, Hunan — Kiangsi Sınır Bölgesi İkinci Parti Kongresi için Rapor olarak yazdığı, «Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Nasıl Yaşayabilir»;

25 Kasım 1928'de ÇKP Merkez Komitesine rapor olarak yazdığı, «Çinkang Dağlarındaki Mücadele»;

1930 yılının Ocak ayında, Parti içindeki kötümser fikirlere karşı bir yoldaşına yazdığı mektup olan, «Bir Tek Kıvılcım Bütün Bir Bozkırı Tutuşturabilir.»

Mao Zedung'un bu yazılarıyla İkinci İç Savaş döneminin hemen başında çözdüğü teorik ve pratik meseleleri başlıca iki noktada özetleyebiliriz:

1. Mao Zedung, bir gerici iktidarın yerini başka bir gerici iktidarın alabileceğini, ama devrim alevinin söndürülemiyeceğini gösterdi. Ülke çapındaki iktisadi ve siyasî durumu özetledi; kısa dönemde durumu tahlil etti; Partinin ve yığınların önündeki temel görevleri tesbit etti ve gerek teslimiyetçi, gerekse maceracı sapmalarla mücadele etti.

2. Mao Zedung, devrim alevinin nasıl yayılabileceğini, şartların kaçınılmaz olduğunu gösterdiği yeni devrimci yükselişin nasıl gerçekleştirilebileceğini somut olarak gösterdi. Mao Zedung, teoride ve pratikte, A. «İki tip siyasi iktidar» meselesini; B. Toprak devrimi, silâhlı kuvvetler ve devrimci üs bölgeler meselesini; C. «Esnek bir siyasi ve askeri çizgi» meselesini doğru olarak çözümledi.

BİR GERİCİ İKTİDARIN YERİNİ BAŞKA BİR GERİCİ İKTİDAR ALABİLİR AMA DEVRİM ALEVİ SÖNDÜRÜLEMEZ

«Çin'de Kızıl Siyasî İktidar Nasıl Yaşayabilir» adlı yazısında Mao Zedung, 1927 darbesinden sonra ortaya çıkan durumu özetledi. Çang Kay — Şek'in kurduğu rejimin, kompradorların ve toprak ağalarının iktidarı olduğunu gösterdi. Bu rejim emperyalizme tamamen teslim olmuş ve onun hükmü altına girmişti. Kuomintang içinde kompradorların ve toprak ağalarının siyasî temsilcilerinin iktidarı ele geçirmesiyle, devrimci bir parti olan Kuomintang, bir karşı — devrim partisine dönüşmüştü ve burjuva demokratik devrimi karşı — devrime dönüşmüştü. Bu yüzden, ÇKP ve emekçi halk yığınları ağır bir darbe yemişlerdi. Bu ağır darbe geçiciydi, ama yine de gerçekti. Devrimin ilk yükseliş döneminde, kompradorların ve toprak ağalarının siyasî temsilcileri, burjuva önderliği içinde mevzilenmişler ve devrimciymiş gibi gözükerek yığınlar üzerinde belli ölçülerde bir etkinlik sağlamışlardı. Bu etkinliği karşı — devrimi gerçekleştirmede ve halkı ve milli burjuvaziyi aldatmada kullandılar. Çang Kay — Şek'in kurduğu rejim, şehirlerde komprador burjuvaziye ve taşrada toprak ağaları sınıfına dayanmaya devam etmekle birlikte, bu sömürücü sınıflar içinde de önemli değişiklikler getirmişti. Eski tip iktidarın, eski siyasî temsilcilerin, eski savaş ağalarının ve eski soygun çetesinin yerine yenileri gelmişti. Çang Kay — Şek'in yeni iktidar formülü olan faşist askeri diktatörlük, esas olarak Şangay'ın yükselen maliyeci ve komprador zümresine ve toprak ağaları içinden yükselttiği yeni toprak ağalarına dayanıyordu. Bu iktidar, millî burjuvaziyi kuyruğuna takmak için, bu sınıfın bazı temsilcilerine de görev vermişti. Ama halkı ve millî burjuvaziyi bu aldatış, çok sürmedi. Çang Kay — Şek iktidarının halka karşı uygulamaya giriştiği zulüm, kısa zamanda bu diktatörlüğün maskesini yırttı. 1927 karşı — devrimci darbesini «millî burjuvazinin zaferi» ilân eden Cen Du — Siyu'ya karşılık Mao Zedung ve diğer Marksist — Leninistler, gerçekleri inceleyerek 1927 olaylarının sınıf niteliğini ortaya koydular.

Mao Zedung ve çalışma arkadaşları, 1927'den sonra ortaya çıkan şartlarda ısrarla şunun üzerinde durdular: Devrimin ilk yükselişi geride kalmıştır. Ülke çapında devrim dalgası geri çekilmektedir. Kısa vâdede ülke çapında yeni bir devrimci yükseliş sözkonusu değildir. Bu durumda, devrimin yükseliş devresindeymişiz gibi hareket etmek maceracılık olur, darbecilik olur ve bizi ağır kayıplara sürükler. Devrimin güçlerini sabırla, sağlam bir şekilde, adım adım inşa etmeliyiz. Parti içindeki maceracı ve darbeci eğilimlere karşı ciddi bir bakış ve çalışma tarzını yerleştirmek zorunludur.

Parti içindeki maceracı ve darbeci eğilimler nelerdi? 1927'den Mao Zedung'un Parti yönetimine tamamen hâkim olduğu 1935 yılına kadar, Çin Komünist Partisi içinde başlıca üç «sol» sapma, Parti merkezine hâkim oldu. Bunlardan birincisi, 1927 kışından 1928 ilkbaharına kadar süren «sol» sapmaydı. Bu, devrimin yükseliş döneminde olduğu kanısının bir devamıydı. Bu sapma, Partinin geri çekilme döneminde kayıplarının daha da artmasına yol açtı. İkinci «sol» sapma, 1930 ortalarında Parti merkezine hâkim olan Li Li — San'ın çizgisiydi. Li Li — San, devrimin güçlerinin adım adım, dalga dalga inşa edilmesi gerektiğini inkâr etti. Çin Devriminin gelişmesinin dengesiz, eşit olmayan karakterini inkâr etti. Devrimin bir tek büyük dalga halinde ve ülke çapında eşit hızda gelişebileceğini, zafere ulaşmak için birkaç büyük şehri ele geçirmenin yeteceğini iddia etti. Böylece Mao Zedung'un politikasına karşı çıktı. Üçüncü «sol» sapma ise, 1931 Ocak ayından 1935 Ocak ayına kadar sürdü. Pratik tecrübesi olmayan, doğrudan doğruya kitle çalışmasından geçmemiş olan bazı kimseler Parti merkezine hâkim oldular. Bunlar esas olarak Li Li — San'ın maceracı çizgisini sürdürdüler, Hunan — Kiangsi'deki devrimci üs bölgelerin çalışmasını büyük ölçüde zedelediler ve Partinin, gücünün % 90'ına varan kayıplar vermesine yol açtılar. Bunların hatalarından ötürü Parti ve Kızıl Ordu, Güney Çin'deki üs bölgelerini terkedip Uzun Yürüyüşe geçmek ve Yenan'da mevzilen- 1927'den sonra bu maceracı ve darbeci eğilimler Mao Zedung tarafından şiddetle eleştirildi ve devrimin güçlerinin sabırla inşası politikası, uzun mücadeleler sonunda Partiye hâkim oldu.

Beri yandan, 1927'den sonra ortaya çıkan ve derhal altedilmesi gereken bir diğer sapma da, Cen Du Siyu'nun sağ — teslimiyetçi çizgisiydi. Cen Du — Siyu, «artık devrim öldü!» diyordu. Burjuvazinin zaferinin gerçekleştiğini iddia ediyor, devrimin hiçbir gücünün kalmadığını, devrimden vazgeçilmesi gerektiğini iddia ediyordu.

Çin Komünist Partisinin görevlerinin yerine getirilebilmesi için, devrimin öldüğünü iddia eden bu teslimiyetçi görüşlerin de yenilmesi gerekiyordu. Aslında, maceracı görüşler ile teslimiyetçi görüşler arasında yakın bir ilişki vardır: Pratik içinde, maceracı görüşler mutlaka teslimiyetçiliğe dönüşürler. Devrimin güçlerinin çok ötesinde, kitlelerin durumunun çok ötesinde bir politika izleyen «sol» sapma, eninde sonunda ağır yenilgilerle karşılaşır. Devrimci saflarda moral bozukluğuna yol açar. Böylece yerini teslimiyetçiliğe bırakır. Çin devriminin 1927 — 28 yıllarına kadar olan pratiğinde Cen Du — Siyu'nun çizdiği zigzağlar, bunu açıkça gösteriyordu. 1927'den önce Cen Du — Siyu, geniş köylü yığınlarına güvenmeyen, şehirleri ele geçirmekle anti — emperyalist mücadelenin başarıldığını sanan maceracı çizginin baş savunucusu olmuştu. 1927 yenilgisi karşısında bu maceracılık **derhal tam teslimiyete** dönüştü. Bugün de gerek dünya, gerekse ülkemiz, pratiği, bütün maceracı çizgilerin eninde sonunda sağ — teslimiyete dönüştüğünü bize göstermiyor mu?

Mao Zedung bir yandan devrimin bir geri — çekilme ve güçlerini toparlama döneminde olduğunu ısrarla belirtirken, beri yandan «devrim öldü!» diyen teslimiyetçi görüşleri de kesinlikle reddetti. «Bir Tek Kıvılcım Bütün Bir Bozkırı Tutuşturabilir» adlı yazısında, bu kötümser görüşleri etraflı olarak eleştirdi. Çin, çeşitli emperyalist güçlerin nüfuz mücadelesine sahne oluyordu. Emperyalistlerarası çelişmeler ve emperyalizm ile bütün Çin ulusu arasındaki çelişmeler her geçen gün keskinleşiyordu. Çin'de bu nedenle karmaşık harp şartları hüküm sürüyordu. Bu şartlar, hükümet ile vergi veren halk arasındaki çelişmeyi keskinleştiriyordu. Emperyalizmin taarruzuna uğrayan Çin burjuvazisi, çıkış yolunu işçi sınıfını daha fazla sömürmekte arıyordu. Beri yandan, rant ve faizcilik yoluyla köylülük üzerindeki sömürü ağırlaştırılıyor, küçük iş sahiplerinin iflâsları artıyordu. Askerler savaştan bitkin düşmüşlerdi ve savaş ağaları için çarpışmak istemiyorlardı. Öğrenciler istedikleri gibi düşünüp çalışamıyorlar, mezunlar iş bulamıyorlardı. Çin'i, aç köylüler ve şehir yoksulları kaplamıştı.

Mao Zedung, Çin'de hiçbir çelişmenin çözümlenmemiş olduğunu, bu çelişmeleri ancak devrimin çözümleyeceğini, devrimin yeni bir yükselişinin kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Çin'de devrimin güçleri 1927 — 28 yıllarında zayıf gözüküyordu, ama bu güçler hızla büyüyecekti. Maceracı ve teslimiyetçi görüşleri çürüten Mao Zedung, bu büyümenin nasıl olacağını da açıkladı ve devrimin yeni yükselişini bizzat yönetti.

YENİ YÜKSELİŞİN POLİTİKASI: ÇİN TOPLUMUNDA İKİ TİP SİYASİ İKTİDAR. TOPRAK DEVRİMİ, SİLÂHLI KUVVETLER VE DEVRİMCİ ÜS BÖLGELER. TAKTİK MESELELER.

Devrimin güçlerinin nasıl geliştirilebileceğini bulmak için, Mao Zedung Çin'in genel iktisadî ve siyasî şartlarını, devrimci güçlerin durumunu ve karşı — devrimci güçlerin zaafların somut olarak inceledi.

Çin'de büyük şehirlerde kapitalizm oldukça geliş-

ci İç Savaş Dönemi

mişti. Fakat ülke çapında, mahalli zirai ekonomi hâkimdi. Bu köylük bölgelerde, feodal savaş ağaları birbirlerine karşı ardı arkası gelmeyen savaşları sürdürüyorlardı. Emperyalistlerarası çatışmalarda, savaş ağaları arasındaki kavgalar şu veya bu emperyalist devletin elinde bir koz durumuna geliyordu. Emperyalist devletlerin Çin'e karşı yekpare bir cephe meydana getirmesi imkânsızdı; savaş ağalarının da aralarındaki çatışmaları ortadan kaldırmaları ve devrime karşı birleşmeleri imkânsızdı. Çin'in özel, bölünmüş siyasi şartları çok uzun süre devam edecekti. Mao Zedung, merkezî siyasi iktidarın son derece zayıf olduğu şartlardan devrimci güçlerin faydalanması gerektiğini belirtti.

İŞÇİ — KÖYLÜ İTTİFAKI

Devrimci güçler açısından ise, iktisadi ve siyasi şartlar şu şekilde yansıyordu: Bir kere, Çin'de son derece yoğun ve güçlü bir işçi sınıfı mevcuttu. Çin'de kapitalizm, yabancı sermaye ile birlikte ortaya çıkmıştı. Onun için, Çin'de milli burjuvazi varolmadan önce işçi sınıfı vardı ve bu sınıfın siyasi tecrübesi burjuvazininkinden fazlaydı. Bu işçi sınıfı, Çin'in toplam nüfusuna göre sayıca az olmasına rağmen, birkaç büyük şehirde çok büyük bir toplanma gösteriyordu. Bu işçi sınıfının % 57'si bir tek şehirde, Şangay'da yaşıyordu. İşçilerin büyük çoğunluğu, 500 işçiden fazla işçi çalıştıran büyük işletmelerde toplanmıştı. Çin proletaryasını, doğrudan doğruya Çin Komünist Partisi örgütlemişti. Bu nedenle Parti, çok disiplinli ve güçlü bir işçi sınıfı içinde, çok sağlam köklere sahipti.

İkinci olarak, Mao Zedung köylük bölgelerin durumunu ele aldı. Bu dönemde Çin komünistleri köylük bölgelerde birçok somut araştırma yaptılar. Bu araştırmalardan birinin, Mao'nun «Hsingkuo Bölgesinde Araştırma» sının sonuçları şöyleydi: Bu bölgede, nüfusun % 1'ini teşkil eden toprak ağaları toprağın % 40'ına sahiptiler. Nüfusun % 5'ini meydana getiren zengin köylüler, toprağın % 30 una sahiptiler. Nüfusun % 20'sini meydana getiren orta köylüler toprağın % 15'ini, nüfusun % 60'ını meydana getiren yoksul köylüler ise toprağın % 5'ini ellerinde bulunduruyorlardı. Nüfusun % 1'ini tarım proletaryası, % 7'sini el zanaatkârları, % 3'ünü küçük tacirler, % 2'sini ise serseriler teşkil ediyordu. Bütün Çin'de zirai nüfus toplam nüfusun en az % 75'i, en fazla ise % 99'u, ortalama % 88 iydi. Bu zirai nüfus, Çin'in toplam üretiminin % 90 ını üretiyordu. Sanayi üretimi ise toplam üretimin ancak % 10'unu kapsıyordu. Köy üretimi, şehir üretiminden büyük ölçüde bağımsızdı. Çin hakkında hem «proletarya yok» diyen Çin Narodniklerinin, hem de «Çin'de kapatalizm hâkim» diyen Çin Troçkistlerinin görüşleri yanlıştı.

Mao Zedung ve silâh arkadaşları, bu somut tahlillerden şu sonuçları çıkardılar:

1. Çin Devriminin öncüsü, proletaryadır. Çin Komünist Partisi, Marksizm — Leninizm ile cihazlanmış ve geniş siyasi tecrübeye sahip olan bir partidir. ÇKP, demokratik devrime önderlik edebilir ve etmelidir. Bundan böyle Çin Devriminde proletarya partisinin önderliği olmadan tek adım atılamaz. Sun Yat — Sen, halkın uyandırılması için milli burjuvaziye ve küçük burjuvaziye güveniyordu. Oysa emperyalizm çağında ve Büyük Ekim Devriminden sonra, milli burjuvazi ve küçük burjuvazi devrime önderlik edemez, çünkü milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin önderliği eninde sonunda kompradorların ve toprak ağalarının hâkimiyetine dönüşür. Çin Devriminin 1924 — 27 tecrübesi, bunu isbatlamıştır.

2. Köylülük, Çin Devriminin temel gücüdür. Geniş köylü yığınları, proletarya partisinin önderliği olmaksızın kurtulamaz. Proletarya partisi, geniş köylü yığınlarının aktif desteğini almadan devrimi başaramaz.

3. Çin'de köylük bölgelerde devrimci mücadele uzun süre şehirlerden bağımsız olarak sürdürülebilir. Emperyalizm, iktisadi ve siyasi bakımdan şehirlerde güçlü, taşrada ise zayıftır. Bu, doğrudan doğruya Çin ekonomisinin, Çin'e özgü üretim ilişkilerinin ve Çin'in sınıf yapısının sonucudur. Proletarya içinde sağlam kökler salmış olan ÇKP, geniş köylü yığınlarını disiplin altına alabilecek ve onları proletarya ideolojisi ve çalışma tarzıyla eğitebilecek güce sahiptir.

4. Çin Devrimi boyunca uzun süre, birbirine karşıt nitelikte iki tip siyasi iktidar varolacaktır: Bir yanda, köylük bölgelerde Partinin önderliğinde tek tük kızıl siyasi iktidar; diğer yanda, ülkenin bütününde, Kuomintang diktatörlüğünün halk yığınları üzerinde ağır baskı ve zulmü. Çin Devriminin gelişmesi içinde, kızıl siyasi iktidar gelişip güçlenecek, köylük bölgelerde yayılacak, şehirlerdeki gerici iktidarı kuşatacak ve nihayet onu yokederek ülke çapında halkın demokratik diktatörlüğünü kuracaktır.

TOPRAK DEVRİMİ, HALK ORDUSU VE ÜS BÖLGELER

Köylük bölgelerde kızıl siyasi iktidarın kurulması, savunulması ve geliştirilmesi neye bağlıydı? Başlıca üç noktanın gerçekleştirilmesine: **A. Toprak devrimi, B. Halkın silâhlı kuvvetleri. C. Devrimci üs bölgelerin adım adım inşası.**

Bu dönemde Çin Devrimi için teorik ve pratik bakımdan yeni olan nedir? Toprak devriminin zorunluluğu meselesini, toprak devriminin Çin Devriminin temel sosyal muhtvasını teşkil ettiğini Başkan Mao, 1927'den önce kavramış ve etraflı olarak açıklamıştı. Yine 1927'den önce, Mao Zedung köylülerin siyasi iktidarı ele geçirmeleri meselesi üzerine eğilmiş, bu konuda Hunan köylülerinin yaratıcı pratiğinin önemini ortaya koymuştu. Ancak, Birinci İç Savaş Döneminde Mao Zedung, henüz siyasi iktidarın ele geçirilmesi meselesini sistematik bir şekilde çözümlemiş değildi. İkinci İç Savaş Döneminde Mao Zedung'un düşüncesinde ve Çin Devriminin strateji ve taktiklerinde **yeni** olan: Toprak devrimi muhtevasıyla ve Partinin önderliği altında, **silâhlı kuvvetlerin ve üs bölgelerin yaratılmasıdır.**

Toprak devrimi, silâhlı kuvvetler ve üs bölgeler arasındaki ilişkiler nedir? Cen Boda, bunlardan biri olmazsa, diğerlerinin de olamıyacağını açıklıyor:

Silâhlı kuvvetler yaratılmazsa, toprak devrimi başarılamaz. Halk ordusu yoksa, halkın hiçbir şeyi yoktur. Emekçi yığınlar topraklarını ve kendilerini savunamazlarsa, Kuomintang gericileri silâh zoruyla toprak devrimini yenilgiye uğratabilir ve toprak ağalarını geri getirebilirler. Beri yandan, toprak devrimi olmaksızın silâhlı kuvvetler olamaz. Halkın silâhlı kuvvetleri nelerdir? Esas olarak, bunlar, toprak devrimi mücadelesi içinde bilinçlenen ve Partinin önderliğinde, devrimin kazançlarını savunmak için silâhlanan halk yığınlarıdır. Halk ordusu hem dövüşür, hem üretime katılır, hem de siyasi çalışma yapar. Toprak devrimi muhtevası etrafında yaratılmayan silâhlı kuvvetler, yığınların ve devrimin menfaatlerini doğru bir şekilde savunamazlar. Ergeç sapıtırlar, salt — askercil bir çizgi tuttururlar, yığınlardan koparlar ve Parti'ye karşı bir tavır takınırlar.

Üs bölgeler olmazsa, toprak devrimi ve silâhlı kuvvetlerin yaratılması başarılamaz. Partinin ve ordunun halkla sıkı bir şekilde birleşmesi için, üs bölgelerin yaratılması ve bu üs bölgelerde siyasi ve iktisadi çalışmanın devamlılık kazanması zorunludur. Üs bölgelerin yaratılmasının gerekli olmadığı: gezginci âsi çetelerinin devrim için yeterli olduğu şeklindeki görüşler, esas olarak küçük burjuva anarşizminden ve köylük bölgelerdeki lumpenproletaryadan, gezgin haydut unsurlardan gelen fikirlerdir. Belli bir üs bölge kurmayan, toprak devrimi yapmayan ve siyasi çalışma yürütmeyen silâhlı kuvvetler, halkla birleşemezler ve beyaz terör tarafından ergeç tasfiye edilirler. Gezginci âsi çeteler fikrinin proleter devrimci gerilla savaşıyla hiçbir ortak yanı yoktur.

Üs bölgeler nasıl kurulabilir? Mao Zedung, üs bölgelerin her yerde, her şart altında kurulamıyacağını önemle belirtiyor. Üs bölgelerin kurulabilmesi için, belli bir bölgede önceki çalışmalarla sağlam bir kitle temelinin meydana getirilmiş olması şarttır. Yoksul ve az topraklı köylüler ve diğer halk sınıfları arasında önemli bir devrimci destek sağlanmış olmalıdır. İkinci olarak, yalnız o bölgede değil, ülke çapında sağlam bir Parti örgütü olmalıdır. Üçüncü olarak, bu Parti örgütünün kumandasında, nisbeten güçlü bir Kızıl Ordu olmalıdır. Bu ordu, üs bölge olarak seçilen yeri savunabilecek, ilk saldırıları defedecek güçte olmalıdır. Dördüncüsü, üs bölge olarak seçilecek yerin halk ordusunun askeri faaliyetlerine elverişli bir coğrafi durumu olmasına ve beşincisi, bağımsız iktisadi kaynakları olmasına dikkat edilmelidir. Bu şartlar gerçekleştirilmediği takdirde, üs bölgeler gelişememeye ve başarısızlıkla karşılaşmaya mahkûmdur.

HALK ORDUSU ve HALK SAVAŞI

Şehirlerin adım adım köylük bölgelerden kuşatılması ve devrimin güçlerinin inşa edilmesi, bu şartlar gözönünde bulundurularak yürütülmelidir. Köylük bölgelerde devrimci üs bölgeler kurmak; bu bölgelerde siyasi iktidarı sistematik bir şekilde kurmak, toprak devrimini derinleştirmek ve halkın silâhlı kuvvetlerini geliştirmek. Halkın silâhlı kuvvetlerini de adım adım inşa etmek: Kaza kızıl muhafızlarını kurmak; sonra vilâyet kızıl muhafızlarını kurmak; sonra bölge ve eyalet kızıl muhafızlarını kurmak ve nihayet muntazam Kızıl Ordu birlikleri meydana getirmek esas olmalıdır.

Halk savaşı nasıl bir mücadeledir. Bu, partinin kumandasında başlatılan ve halk yığınlarından güç alan, darbeciliğe, bölgeciliğe ve gezgin âsi çeteler felsefesine kesinlikle karşı olan bir silâhlı mücadeledir. Halk savaşı, sınıf mücadelesinin daha yüksek bir düzeyde devamıdır. Savaş, siyasetin uzantısıdır; siyasetin yoğun ifadesidir. Eğer halk savaşını «politikleşmiş askeri savaş» olarak anlarsak, ciddi siyasi ve askeri hatalar işleriz. Bu, bizi salt — askercil bakış açısına götürür. Tam tersine: Halk savaşı **askerileşmiş politik savaştır.**

Siyasi çizgi ile askeri çizgi arasındaki ilişkiyi Cen Boda şu şekilde ifade ediyor: Devrimde zafer için, mutlaka doğru bir siyasi çizgi ve doğru, Marksist bir askeri çizgi olmalıdır. Eğer doğru bir siyasi çizgi varsa, yanlışlardan öğrene öğrene, doğru bir askeri çizgi de ortaya çıkacaktır. Ama siyasi hatalar **mutlaka** askeri hatalara yol açacaktır; temeldeki siyasi hatalar giderilmeden, bu askeri hatalar giderilemez. **Esas olan, başka herşeye kumanda eden, siyasettir.**

ESNEK BİR POLİTİKA DOĞRUDUR: KATI BİR POLİTİKA YANLIŞTIR

Çin Devriminin İkinci İç Savaş döneminde, siyasi çizgi ile doğru bir askeri çizgi arasındaki ilişkiler nasıl belirleniyordu? 1927 ile 1935 arasında Parti merkezine hâkim olan çeşitli «sol» sapmacıların genel siyasi çizgisi, hâkim sınıflar içindeki çelişmelerden yararlanmamak, devrimin güçlerini adım adım inşa etmeye çalışmamak, devrimin zigzaglarını ve eşit olmayan gelişmesini dikkate almamak ve müttefikler kazanıp düşmanı tecrit etmeye çalışmamaktı. Onların bu yanlış siyasi çizgisi, devrimci mücadelenin çeşitli siyasi ve askeri taktik meselelerini ele alışlarında yansıyordu.

Bir siyasetin doğruluğu veya yanlışlığı neye göre belirlenir? Eğer bir siyaset, belli bir anda ve yerde kitlelerin taleplerine ve mevcut şartlara, aynı zamanda şartların muhtemel gelişme yönüne uygun düşüyorsa doğrudur, aksi takdirde yanlıştır. Devrimci üs bölgelerin inşası mücadelesinde, Çin'de hâkim sınıfların iki tip durumu vardı. Gerçi savaş ağalarının birbirleriyle uzun süre birleşmeleri imkânsızdı. Fakat savaş ağaları birbirleriyle her gün, her saat, her dakika çarpışmıyorlardı. Arada sırada kızıl iktidara karşı aralarında geçici bir ittifak kurdukları da oluyordu. Proletarya partisi ve emrindeki halk ordusu, hâkim sınıfların bu iki haline göre iki ayrı taktik uyguluyordu: Hâkim sınıflar kendi aralarında çarpışırken, halk ordusu hızla yayılabiliyor, nisbeten ileri faaliyetlere girişebiliyor ve büyük zaferler kazanarak üs bölgenin alanını genişletiyordu. Hâkim sınıfların birleşmesi halinde ise, bu taktiğin uygulanması yanlıştı, çünkü devrimci güçlerin çok ağır kayıplar vermesine yol açıyordu. Savaş ağaları aralarında geçici bir ittifak kurdukları zaman, halk ordusu önceden kurmuş olduğu üsleri sağlamlaştırıyor, siyasi çalışmayı hızlandırıyor, üs bölgelerde devrimi derinlemesine geliştiriyor ve savunmada bekliyerek fırsat kolluyordu. Taarruz ve savunmayı sağlam bir şekilde birleştirmek, âniden taarruzdan savunmaya veya savunmadan taarruza geçebilmek, bazan bir muharebe içinde hem taarruz, hem savunma yapabilmek, ÇKP önderliğindeki silâhlı kuvvetlerin başarısının sırrıydı. Böyle esnek bir askeri politika nasıl uygulanabiliyordu? Çünkü ÇKP ve halk ordusu, dalga dalga ve yığınlar içinde sağlam üsler inşa ederek ilerliyorlardı; halkın menfaatleri için çarpışıyorlardı ve geniş halk yığınları onları yürekten destekliyordu. Çünkü ÇKP, müttefikler bulmaya ve esas düşmanı tecrit etmeye çok büyük önem veriyordu. ÇKP'nin ve Kızıl Ordunun taktik meselelerde esas ilkesi şuydu: **«Kitlelere güven, çelişmelerden yararlan, çoğunluğun desteğini sağla, bir avuç esas düşmanı tecrit et ve teker teker yok et.»**

«On yıllık iç savaş sırasında «Sol» oportünistlerimiz Mao Zedung'un her çeşit çelişmeyi kendi yararımıza kullanmak politikasına karşı hareket ettiler. Çang Kay — Şey, diğer Kuomintang'lı yöneticiler ve Kuomintang'lı olmayan yöneticiler arasında hiçibr ayırım yapmaksızın, hepsini birden devirmeye çabaladılar. Bu katı politika o sırada varolan durumun karmaşıklığına oldukça ters düşüyordu. «Sol» oportünistlere göre bunların hepsi karşı — devrimci, hepsi düşmandı ve dolayısıyla hepsinin aynı anda devrilmesi gerekirdi. Onlara göre, dünyada hiç dost yoktu, yalnız düşmanlar vardı, üstelik, önemli ve önemsiz düşmanlar veya şimdiki ve gelecekteki düşmanlar arasında da hiçbir ayırım yapmıyorlardı — hepsi yalnızca düşmandı... Bunların tek tanıdıkları şey, yekpare bir muhalefetti. **Ne** kadar kolay, ne kadar basit ve ne kadar «cesur»! **Ama** bu «Sol» oportünistler, hiçbir karşı — devrimi yenilgiye uğratmadılar ve hiçbir düşmanı yenmediler.»

Mao Zedung daima tecrit olmuş güçlerle savaşa girmekten kaçınmaya çalıştı, ama «Sol» oportünistler tecrit güçlerle savaşma şartları yaratmaya çalıştılar. «Sol» sapmacılar, düşman kampında hiçbir gedik göremiyorlar, 1927'de Çin'i saran karşı — devrim yangınında proletaryayı ve müttefiklerini ortada bırakıveriyorlardı. 1927'de gerçekten Çin'de karşı — devrim ÇKP yi diri diri yakmaya çalıştı. Ama Mao Zedung ve diğer birçok yoldaşın Marksist — Leninist bilgeliği, hâkim sınıfların kazanı içinde bir gedik bularak ÇKP'yi kurtardı. Bu gedik, köylük bölgelerdeki çelişmelerdi. Mao Zedung, çelişmelerin çok keskin olduğu, ÇKP'nin güçlü bir kitle desteğine sahip olduğu ve müsait iktisadi — coğrafi şartlara sahip olan bir bölgeyi, Çinkang dağları bölgesini üs bölge olarak seçti. Çang Kay — Şek'in eline geçmeyen Kızıl Ordu birliklerini burada topladı. Bu sayede ÇKP, devrimi geliştirdi ve uzun mücadelelerden geçerek ülke çapında büyük bir üne ve prestije sahip oldu. Mao Zedung'un Marksist — Leninist bilgeliği şu noktalarda toplanıyordu: «Tarihi ve bugünkü gelişmeyi kavrıyor; işçi — köylü ittifakına güveniyor ve toprak devrimi yapıyor.» Parti bu yolda ilerlediği takdirde, 1927'deki gibi bir daha gafil avlanmayacak, karşı — devrimcilerin tuzağına düşmeyecektir. Ama Parti bu Marksist — Leninist

H. Kıvılcımlı Halk Savaşı Yolunu Reddediyor

H. Kıvılcımlı Eleştirisi - 4

Dergimizin 31. ve 32. sayılarında, Hikmet Kıvılcımlı'nın «tarih tezi» ni eleştirdik. 35. sayımızda ise, Ankara konferansını esas alarak, ordu konusundaki görüşlerini toplu olarak eleştirdik. Hikmet Kıvılcımlı'nın ordu tahlili, Türkiye'de ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğu noktasında toplanıyor.

Bu sayımızda, yine Ankara konferansını esas alarak, Kıvılcımlı'nın halk savaşı ve Kürt halkına yapılan ırkçı baskılar konusundaki görüşlerini eleştireceğiz.

Hikmet Kıvılcımlı'nın bu konulardaki görüşleri, aslında onun revizyonist ordu tahliliyle ve burjuvaziyle işbirliği politikasıyla tam bir bütünlük halindedir.

HİKMET KIVILCIMLI EMPERYALİZM ÇAĞINDA HALKLARIN DEVRİM YOLUNU REDDEDİYOR

Konferansta, halk savaşının ne olduğu, halk savaşıyla sınıf mücadelesi arasındaki ilişkinin ne olduğu konusundaki bir soruya cevap olarak, Kıvılcımlı şöyle dedi:

«Halk savaşıyla sınıf savaşı aynı şeydir; başlamıştır, devam ediyor... Bunun aşamaları sözkonusudur... Bugün evrim dönemindeyiz... Ama belki bu gece her şey değişir... Genel devrimci buhrandan sonra ne olur biz falcı değiliz... birikim ne zaman devrim aşamasına girer, bilinmez...»

Halk savaşıyla sınıf savaşı aynı şey midir? Hayır. Halk savaşı, sınıf mücadelesinin özel, en yüksek bir biçimidir. Halk savaşı, sınıf mücadelesinin daha yüksek bir düzeyde devamıdır. Savaş siyasetin yoğun ifadesidir. Emperyalizm çağında, işçi sınıfı, köylüler ve bütün halk, halk savaşı olmaksızın silâhlı emperyalistleri, işbirlikçi burjuvaziyi ve toprak ağalarını yıkamaz. Bugün Türkiye'de sınıf mücadelesi elbette vardır ve her geçen gün derinleşmektedir. Ama halk savaşı henüz yoktur. Sınıf mücadelesi henüz doğrudan doğruya silâhlı bir biçime bürünmemiştir. Henüz Türkiye'de silâhlı devrim ile silâhlı karşı — devrim, ölüm kalım mücadelesine girişmiş değildir. Kıvılcımlı, «halk savaşıyla sınıf savaşı aynı şeydir; başlamıştır, devam ediyor» demekle çok önemli bir meseleyi, emperyalizm tarafından sömürülen ülkemizde devrimin ancak halk savaşıyla zafere ulaşabileceğini, sınıf mücadelesinin zorunlu olarak böyle bir aşamadan geçeceğini örtbas etmek istiyor. Her fırsatta «barış içinde geçiş» ten dem vuran, Hindistan'daki Marksist — Leninist Komünist Partisine «CIA Maocuları» diye saldıran Kıvılcımlı, devrim yolu konusunda kendisine yöneltilen soru ve eleştirileri böyle geçiştirebileceğini zannediyor.

Kıvılcımlı, «İşçi — köylü iktidarı nasıl kurulur?» diye sorulan bir soruyu da şöyle karşıladı:

«İşçi — köylü iktidarı, bizim proletarya örgütü içine girip savaşmamızla kurulur. Silâhlı mücadele, büyük salonlarda, anonim topluluklar önünde konuşulamaz...»

Hikmet Kıvılcımlı bu cevabıyla, «halk savaşı yolu mu, yoksa parlâmentarizm veya burjuva kuyrukçuluğunun diğer biçimleri mi?» sorusunu, proletarya partisi içinde tartışılacak bir «taktik mesele» gibi göstermeye çalışıyordu. Hayır! Bu bir taktik mesele değil, en temel ideolojik meseledir. Bu, devrim'den yana olup olmamak meselesidir. Halk savaşı, işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarının şiddetle yıkılması, onun yerine, proletarya önderliğindeki halk ordusu tarafından, işçi — köylü iktidarının kurulması yoludur. Halk savaşı emperyalizme karşı savaşan dünya halklarının ortak devrim yoludur. Bu, bugün Marksizm — Leninizm ile modern revizyonizmi ayıran en önemli bir meseledir. Ve çağımızda bu soruya açık bir cevap vermeyen Marksist — Leninist yolda olduğunu açıkça ortaya koymayan hiçbir hareket, hiçbir grup, hiçbir şahıs, proletarya partisi kurmak iddiasıyla ortaya çıkamaz. Halk savaşı yolu, çağımızda Marksist — Leninist partilerin ideolojik temelinin vazgeçilmez bir parçasıdır. Hikmet Kıvılcımlı, hem halk savaşını üstü kapalı biçimde reddediyor, hem de «bunu proletarya partisi halleder» diye kesip atıyor. Arabayı atın önüne koşmayı bırakalım temel ideolojik meselelerde tavrımızı dürüstlükle ortaya koyalım!

Kıvılcımlı konferansında şöyle dedi: «...Çete savaşıyla halk savaşı olmaz... çete savaşıyla ordu savaş kazanılmaz...» Bu sözlerin anlamı nedir? Kıvılcımlı halk savaşının zorunlu başlangıç noktası olan, proletarya partisi önderliğindeki gerilla savaşını, düzensizlik ve başıbozuklukmuş gibi horlamaya çalışıyor. Hikmet Kıvılcımlı, gerilla savaşını halk savaşından koparmaya, halk savaşının uzun süreli karakterini gözden kaçırmaya ve halk savaşını, proletarya partisinin şartlar elverişli olduğu takdirde başvuracağı «bir gecelik» bir olay gibi göstermeye çalışıyor. Bu, aslında halk savaşı yolunu ve çağımızın Marksizm — Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesini reddetmek demektir.

GERİLLA SAVAŞI VE HALK SAVAŞI

Lenin'in önderliğindeki Büyük Ekim Devrimi, proletarya devrimleri çağını açtı. Ekim Devrimi, bütün dünya halklarına kurtuluş yolunu gösterdi: Proletarya önderliğinde, halk yığınlarının silâhlı mücadelesi, Halkın silâhlandırılması nasıl olacaktır? Yüce Lenin, Birinci Emperyalist Evren Savaşının yarattığı şartlarda, bu meseleyi şöyle çözümledi: Burjuvazi, zaten halkı silâhlandırmak zorunda kalmıştır. Proletarya partisinin önderliğinde, halk kitleleri bu silâhlarını burjuvaziye karşı çevireceklerdir! Sovyet Devrimi bu şekilde başarıldı: Uzun bir silâhsız mücadele ve birikim döneminden sonra, nisbeten kısa süren bir silâhlı ayaklanma sıçraması oldu. Devrim — öncesi Rusyasının şartları ve 20. yüzyıl başlarının dünya şartları, Büyük Ekim Devriminin bu gelişme kanunlarını hâkim kıldı.

Lenin'den ve Stalin'den sonra Mao Zedung, Çin devriminin somut pratiği içinde, halkın silâhlandırılması ve iktidarın ele geçirilmesi meselesinde Marksizm — Leninizmi geliştirdi. Çin devriminin, uzun bir silâhsız mücadele ve birikim dönemi olmaksızın, oldukça erken bir aşamadan itibaren silâhlı olarak gelişeceğini gösterdi. Mao Zedung, köylük bölgelerde Partinin önderliğinde gelişen gerilla savaşının devrimin geliştirilmesinde başrolü oynayacağını, bu gerilla savaşı içinde, halkın silâhları düşmandan kazanacağını gösterdi. Böylece Mao Zedung, Büyük Ekim Devriminin şanlı yolunu daha da geliştirdi. Emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerde devrim yolunun ortak esaslarını ortaya koydu. Bugün, Başkan Mao'nun ve Lin Biao'nun halk savaşı teorisi dışında bir halk savaşı yolu sözkonusu değildir. Ve Partinin önderliğindeki bu halk savaşının, Castro, Guevara, Marighella, vb. nin küçük burjuva devrimcisi, kitlelerden kopuk, bireyci ve salt — askercil önerileriyle hiçbir ortak yanı yoktur.

Mao Zedung'un ve Lin Biao'nun halk savaşı, proletarya önderliğinde geniş halk yığınlarının, özellikle yoksul ve topraksız köylülerin silâhlı mücadelesidir. Halk savaşı, proletarya partisi önderliğinde köylük bölgelerde gerilla savaşının geliştirilmesi; devrimci üs bölgelerinin kurulması ve siyasi iktidarın parça parça ele geçirilmesi, devrimci üs bölgelerinin birleştirilmesi ve büyük şehirlerin köylük bölgelerden kuşatılması, nihayet, köylük bölgelerde kurulan ve gelişen halk ordusunun ülke çapında iktidarı ele geçirmesidir. Her ülkede halk savaşının başlatılması meselesi, o ülkenin proleter devrimcileri tarafından, ülkelerinin somut şartlarına ve devrimci güçlerin ve halk yığınlarının ülke çapındaki durumuna göre çözümlenir. Proletarya partisinin önderliğindeki gerilla savaşı, halk savaşının başlangıç noktası ve bölünmez bir parçasıdır. Gerilla savaşından, muntazam halk ordusu birliklerine ve ülke çapında siyasi iktidarın ele geçirilmesine kadar: Halk savaşı, uzun süreli bir savaştır.

Hikmet Kıvılcımlı, halk savaşını reddediyor. Proletarya partisi önderliğindeki gerilla savaşını reddediyor. Demagojik bir şekilde «Mao'dan Castro'dan» aynı ağızda dem vurarak, Marksist — Leninist halk savaşı yolundan hiç haberi olmadığını gösteriyor. Halkın, köylerden şehirlerin kuşatılması mücadelesi içinde silâhlandırılmasını reddediyor.

Niçin? Kıvılcımlı, halkın silâhlandırılması konusunda ne öneriyor?

Buna en açık cevabı, konferansında bir soruya cevaplandırırken kendisi verdi:

«...Silâh ordunun elinde, bu bir vakıa, ne yapacağız? Kitabî bilgilerle olmaz...»

Orduyu «devrimin vurucu gücü» ilân eden Kıvılcımlı'dan başka cevap beklenemezdi. «Silâh ordunun elinde, öyleyse susalım ve onu ürkütmeyelim, o vurucu güçtür...» Böyle olunca, tabiii halkı Marksist — Leninist teoriyle cihazlandırıp devrimci mücadeleye hazırlamak diye bir mesele de olamaz! Marx, Lenin, Stalin, Mao Zedung bir yana, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya göre, «Türkiye'nin pratik devrim orijinalliği» budur. Bundan ötürü, olağanüstü bir iyimserlikle yüksek komutanlara «hayır» diliyor; bundan ötürü, «ordu kılıcını attı» diyerek uykuda geziyor. Silâhların ordunun elinde olmasından ötürü, «Demokratik hükümeti ordu kurmazsa kim kuracak? Ordu siyasete karışmıyacak da kim karışacak?» diyor. Ve bundan ötürü, Marksizm — Leninizmi savunan herkesi «CIA'cılıkla», «bozgunculukla» suçlayıp, «ilkel doğruları sıralayıp akıllarınca adam kandıracaklar» diyerek tartışmaları gürültüye getirmeye çalışıyor.

«Silâhlar ordunun elinde» deyip emekçi yığınların muazzam gücüne sırt çeviren bir «devrimcilik» — o kadar propagandası yapılan «proletarya partisi» nin ideolojik temelinin ne olduğu, her geçen gün daha iyi anlaşılıyor.

BURJUVAZİYLE İŞBİRLİĞİ UMAN, ELBETTE IRKÇI BASKILAR KARŞISINDA SUSACAKTIR!

Kıvılcımlı, konferansında Kürt halkına yapılan baskılar hakkında bir soruya cevaben şöyle dedi:

«Ben doğu trajedisini en derinden yaşamış bir arkadaşınızım... bu sorular o trajedinin soruları değildir... bu konu geniş salonlarda tamamen demokratik bir hava içinde tartışılamaz...»

Böylece halk savaşı konusunda susuş, Kürt halkına yapılan zulüm ve baskılar karşısında susuşla birleşti. Nedense Hikmet Kıvılcımlı, burjuvazinin en hassas olduğu konularda hep konuşmamayı tercih ediyor! Kıvılcımlı, bu susuşunu şöyle açıklamaya çalıştı:

«İstanbul'da da bir arkadaş, doğruları saydı saydı, doğru mu bunlar dedi... Doğru dedim... Peki ne susuyorsunuz dedi... Ona verdiğim cevabı, burada da vereceğim. Biraz kaba bir deyim olacak ama, afedersiniz, «Sıkmıyor da ondan» dedim..

Evet, sınıf mücadelesi «sıkıdır!» İşbirlikçi burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı halkın menfaatlerini ve Marksizm — Leninizmi cesaretle savunmak «sıkıdır!» Devrim halkın eseri olacaktır. Emekçi yığınları devrim yolunda nasıl birleştirebilir ve örgütleyebiliriz? Proleter devrimcileri, halka yapılan bütün zulüm ve baskılara karşı çıkmalıdırlar. Yığınlara yapılan zulme karşı çıkmadan, bir halkın dâvasını savunmadan, o yığınları, o halkı devrime kazanmak mümkün müdür?

Yığınlara yapılan baskılar karşısında kimler susar? Kimler, halkın dâvasını sonuna kadar savunmayı, Marksist — Leninist ilkeleri savunmayı «bozgunculuk», «aramızı açmak», «provakasyon» olarak nitelendirir? Bunlar, devrimi başarmak için halk yığınlarına güvenmeyenlerdir. Bunlar, «sağımızdaki millici güçlere», «vurucu güç» dedikleri orduya bel bağlayanlardır. Bunlar, hâkim sınıfların baskısı karşısında, «kitabî bilgiler» dedikleri Leninizmi bir yana bırakıp, silâhlı burjuvaziye işbirliği teklif edenlerdir. Bunlar, burjuva devlet teorilerini yaymakla ve Şefik Hüsnü'nün 50 yıl önce «burjuvazinin bekçisi» dediği orduyu «devrimin vurucu gücü» ilân etmekle, Türkiye'deki 50 yıllık proletarya hareketini «yeniden örgütlediklerini» iddia edenlerdir.

Bugün proletarya hareketinin emperyalizmi ve işbirlikçilerini yıkması meselesi, hangi noktalarda düğümleniyor? Bir kere daha tekrar edelim: 1. Devlet, ordu ve devrim. 2. Proleter enternasyonalizmi, 3. Kürt meselesi, üzerinde. Bu noktalar, emekçi yığınları hâkim sınıflara karşı uzun ve çetin bir mücadeleye hazırlamak için tekrar tekrar üstünde duracağımız noktalardır.

Devrim yolunda yürüyen halka sırt çevirenler, elbette bu noktalarda «sıkmıyor» demekten başka birşey yapamazlar.

Gelecek sayılarımızda:

Tanzimattan bu yana ordu meselesi

Kıvılcımlı'nın Staline', Mao Zedung'a ve Marksist — Leninistlere saldırıları

Kıvılcımlı ve modern revizyonizm

Proletarya partisinin ideolojik temeli Marksizm — Leninizm — Mao Zedung Düşüncesidir.

Günümüzün Büyük Marksist-Leninist Önderlerinden Enver Hoca Arnavutluk Devriminin 25 Yıllık Tecrübesini Özetliyor

Sosyalizm Yolunda Mücadele ve Zaferle Dolu Yirmi Beş Yıl

29 Kasım 1944 Arnavutluk halkının faşist istilâcıları ülkeden kovduğu ve yerli hâkim sınıfları devirdiği büyük gündür. Enver Hoca bu büyük günün yirmi beşinci yıldönümünde yaptığı konuşmada Arnavutluk'ta devrimin zaferini ve o günden bu yana sosyalizm yolunda verilen mücadeleleri, kazanılan tecrübeleri ve zaferleri özlü bir şekilde anlatmaktadır.

Emperyalizmin yeryüzünden silinmesi ancak bütün halkların emperyalizme ve onun uşaklarına karşı ortak bir mücadele vermesiyle mümkündür. Bu yüzden Türkiye halkının mücadelesi, Arnavutluk halkının ve bütün dünya halklarının mücadelesine sıkı sıkıya bağlıdır, onların mücadeleleri ve tecrübeleri bizim mücadelemize ışık tutacaktır. Bu amaçla, Proleter Devrimci AYDINLIK, Enver Hoca'nın bu çok önemli konuşmasını broşür olarak yayınlıyor.

Enver Hoca bu konuşmasında, devrimin zafere ulaşmasının temel sebeplerini açıklıyor, sosyalist sanayileşme, toprak meselesi ve işçi köylü ittifakı, kültür devrimi ve yeni insanın yaratılması, halkın esas olarak kendi kaynaklarına güvenmesi, devrimin iktidarın ele geçirilmesinden sonra da sürdürülmesi, emperyalizme ve modern revizyonizme karşı mücadele ve proleter enternasyonalizmi gibi meseleleri ve Marksist — Leninist ilkeleri Arnavutluk halkının pratikten edindiği tecrübelere dayanarak inceliyor.

Arnavutluğun, yüzyıllar boyunca istilâcılara karşı verdiği bağımsızlık mücadelesi, 1912 de bir zafer kazandı ve Arnavutluk bağımsızlığını ilân etti. Fakat iktidara gelen burjuvazi ve feodaller bu dâvaya ihanet ettiler ve ülkeyi yabancılara peşkeş çektiler. Fakat Arnavutluk halkı yılmadı ve cesaretle mücadeleye devam etti ve nihayet Arnavutluk Emek Partisinin önderliğinde bir halk savaşı vererek 29 Kasım 1944'de zafere ulaştı. Bu zaferin kalıcı bir zafer olmasının temel sebebi proletarya önderliğiydi. Arnavutluk Emek Partisi, proletarya önderliği ilkesini taviz vermeden sonuna kadar uyguladı. Varmak istenilen hedefi açık seçik ortaya koydu: «Proletaryanın, emekçi halkın ve onların devrimci temsilcileri komünistlerin tarihi hedefi, kendi ülkelerinde halka karşı olan her düzeni devirmek, insanın insan tarafından sömürülmesinin her türlüsünü ortadan kaldırmak. emekçi halkın bütün haklara sahip olduğu, kendi kaderini kendi elinde tuttuğu, her şeyin halkın çıkarları için ve halkın hizmetinde olduğu yeni bir toplum inşa etmektir.»

Siyasi iktidar bütün ülkede ele geçirildikten sonra, halk üretim için seferber edildi. Marksist — Leninist yolda sosyalist sanayileşme mücadelesine girişildi. «Partimiz, Lenin'in ve Stalin'in öğretilerine. Sovyetler Birliğinde sosyalizmin inşasının değerli tecrübesine dayandı; fakat bu tecrübeyi alıp mekanik bir şekilde uygulayamazdı. Bu tecrübenin ve Marksist — Leninist ilkelerin... yaratıcı bir şekilde uygulanması gerekiyordu. Zorluklar ve tehlikeler büyüktü.» Fakat Arnavutluk halkı büyük bir azimle bütün bunların üstesinden geldi. Teknik ve bilimsel devrimle birlikte sosyalist sanayileşme yolunda, her türlü revizyonist görüşe karşı, teknokratlaşmaya karşı mücadele ederek hızla ilerledi.

Parti sosyalizmin inşasının en önemli ve en zor meselesi olan köylü meselesini işçi köylü temel ittifakına dayanarak, doğru bir şekilde çözdü. Bu ittifak, kurtuluş mücadeleleri sırasında atılan sağlam temele dayanıyordu: Parti «Emekçi köylüleri yabancı işgalcilere ve onların yerli işbirlikçilerine karşı, yani toprağını elinden alan ve kendisini köleleştiren beylere, ağalara ve büyük toprak sahiplerine karşı mücadeleye sevketti, köylülerin bu mücadelesine önderlik etti. İşçi sınıfıyla köylülük arasındaki yüce ittifak işte bu mücadele içinde şekillendi, halk devrimiyle proletarya diktatörlüğünün esas sosyal temeli işte bu mücadele içinde kuruldu.»

Parti, sosyalizmin ilerlemesinin sadece maddi temele değil, mânevi temele de dayandırılması gerektiği meselesini doğru olarak tesbit etti. Bu yolda, yeni insanın yaratılması yolunda mücadeleye girişti. «Yeni insanı yaratmak için verilen mücadelenin en uzun, en güç, en karmaşık ve en nazik mücadele olduğunu kavramalıyız, çünkü özellikle bu alanda eski dünyanın direnci daha büyük, daha inatçı ve daha derindir. Sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki mücadele insanların bilincinden geçer.»

Arnavutluk partizanları

Arnavutluk'un tarihi tecrübesi «Lenin'in şu ünlü ilkesini bir kere daha doğrulamıştır: «Devrimde ve sosyalizmin inşasında tâyin edici etken iç etkendir ve her faaliyette halk kendi çabalarına güvenmek zorundadır.»... Milli Kurtuluş Savaşı sırasında Parti, bu ilkeye dayanarak bütün halkı ayaklandırdı, çünkü hürriyetin hiç kimseye bahşedilmediğini, ancak mücadele, kan ve fedakârlıkla elde edilebileceğini biliyorduk.» Parti, aynı ilkeye sosyalizmin inşasında da sıkı sıkıya sadık kaldı. Parti, Lenin'in «İktidara gelmek, iktidarı elde tutmaktan kolaydır» ilkesinin ışığında ve Sovyetler Birliğindeki revizyonist karşı — devrimcilerin darbesinden gerekli dersleri çıkararak proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırma konusunda ısrarla durdu. Partinin bu tutumu Enver Hoca'nın şu sözlerinde ifadesini bulmaktadır: «Proletarya diktatörlüğünün kurulmasından sonra, her zaman ve her alanda, saf, kesintisiz ve sağlam olarak korunması, devamlı olarak gelişmesi ve mükemmelleşmesi mümkündür.» Bu yolda, her alanda mücadele vermek son derece önemliydi. «Hem düşmanlara karşı hem de halk sınıfları arasında verilen bu sınıf mücadelesi, siyasi ve iktisadi ideolojik ve kültürel, askeri ve örgütsel bütün alanlarda ve değişik yollarla, zor ve ikna metodlarıyla sürdürülmüştür. Fakat son tahlilde bu sınıf mücadelesi, hangi alanda verilirse verilsin, devlet iktidarı için bir mücadele olmuştur.»

Enver Hoca'nın önderliğinde Parti, emperyalizme karşı mücadeleyi bir an için bile oportünizme karşı mücadeleden ayırmamıştır. Çağımızda uluslararası proletarya hareketinin karşısında beliren en tehlikeli oportünizme karşı, yani modern revizyonizme karşı mücadele bayrağını, sayısının azlığına bakmadan, ilk olarak açan yine Arnavutluk Emek Partisi olmuştur. Çünkü, «Dünya tecrübesi açıkça göstermiştir ki, dış siyasetin ve uluslararası ilişkilerin, revizyonizme karşı takınılacak tavır gibi ana meselelerinde oportünist bir çizgi, taviz veren bir çizgi ve teslimiyetçi bir çizgi izleyenler ergeç oportünizme ve revizyonizme saplanır, saldırgan karşı — devrimci güçlerin baskısı altında ezilir.» Emperyalizme ve modern revizyonizme karşı mücadelede bütün dünya halklarının birleşmesi meselesi üzerinde önemle duran Enver Hoca şuna işaret etmektedir: «Partimiz defalarca belirtmiştir ve yine belirtir: Çin Komünist Partisini ve Çin Halk Cumhuriyetini desteklemek bütün dünya devrimcilerinin önemli bir enternasyonalist görevidir; Çin'le çelikten bir Marksist — Leninist bir dayanışma kurmak, devrimin kaderi ve halkların kurtuluşu bakımından çok önemlidir.»

Arnavutluk halkının ve Partisinin, başlangıçta istilâcı faşistlere ve içteki hainlere karşı verdiği mücadele ve devrimden sonraki emperyalizme karşı taviz vermez tutumu, modern revizyonizme karşı yürüttüğü kararlı mücadele ve proleter enternasyonalizmine sıkı sıkıya bağlı kalarak bütün dünya halklarının mücadelelerinin yanında yer alması bütün dünya devrimcilerine ve devrimci partilerine örnek teşkil etmektedir. Bir bütün olarak Arnavutluk halkının mücadelesi, Mao Zedung Yoldaşın şu ünlü tezini bir kere daha doğrulamaktadır:

«Zayıf bir ulus güçlü bir ulusu, küçük bir ulus büyük bir ulusu altedebilir. Küçük bir ülkenin halkının mücadeleye girmeye, silâha sarılmaya ve ülkesinin kaderini kendi ellerine almaya cesaret etmesi büyük bir ülkenin saldırısını defetmeye elbette yeter. Bu, bir tarih kanunudur.»

ENVER HOCA

Sosyalizm Yolunda Mücadele ve Zaferle Dolu Yirmi Beş Yıl

Lin Biao

Çin Komünist Partisi 9. Milli Kongresine Rapor

250 KURUŞ

İsteme Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay — Ankara

AST Çalışanları

Birinci Kurtuluştan

Müzikli Belgeler

3 LİRA

POLİTİK ÇALIŞMA BÜTÜN ÇALIŞMANIN CANDAMARIDIR

İsteme Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay — Ankara

İŞÇİ - KÖYLÜ Gazetesi

30. Sayı Çıktı

- ★ Bütün gerici iktidarlar yıkılmağa mahkûmdur
- ★ Toprak bizimdir!
- ★ 15 - 16 Haziran yolunda ileri!
- ★ Gerici yuvalarını dağıtalım!
- ★ Tek kurtuluş yolu : Devrim
- ★ Yeter artık bu zulüm

Adres : Akadale Sokak 28/1, Kızılay - ANKARA

Yıllık Abone : 10 Lira

Hindiçini Halkları, ABD Emperyalistlerini ve Kuklalarını Laos'ta Bozguna Uğrattı

Laos ha'kının zaferi bütün Dünyada sevinç varattı

ABD emperyalistlerinin ve onun Güney Vietnamlı kuklalarının, 8 Şubatta Güney Laos'a karşı giriştikleri saldırı, son yılların en büyük askeri bozgunu ile sonuçlandı. 45 gün süren savaşta, Laos'a giren 22.000 kukla Saygon askerinden 15.000 i savaş dışı edildi. Geri kalanı kuşatıldıkları üslerden ABD helikopteri tarafından kaçırıldılar. Helikoptere kapağı atamayan paralı askerler, helikopterlerin tekerleklerine tutunup kaçmağa çabaladılar.

Bir Amerikan helikopter pilotu onu şöyle anlatıyor: **«Laos'tan havalanırken, tekerleklere dört asker yapışmıştı. Saygon'a döndüğümde sadece bir tanesi kalmıştı. Diğerleri, yolda güçleri kesildiğinden ellerini bırakmışlar ve düşüp parçalanmışlardı.»**

ABD EMPERYALIZMININ ÇILGIN MACERASI

ABD emperyalistlerinin ve kuklalarının Güney Laos'a karşı giriştikleri saldırı 8 Şubatta başlamıştı. (Hindiçini halklarının mücadelesine ait geniş bilgi için bakın, **Proleter Devrimci AYDINLIK**, Sayı 6 — 20, 7 — 21, 9 — 23, 10 — 24, 28, 29, 31, 33) Bu tarihte Amerikan hava desteğine sahip dişine kadar modern silâhlarla donatılmış 22.000 Güney Vietnamlı kukla asker, Amerikan hava desteği altında Laos topraklarına girdi. Laos topraklarında Çepone şehrine kadar ilerleyen kukla askerler, bazı destek üsleri kurmağa giriştiler. Ancak, diğer Hindiçini halkları tarafından desteklenen Laos Halk Kurtuluş Ordusu Mart başında karşı saldırıya geçti. Çok kısa bir süre içinde duruma hâkim olan LHKO, önce Çepone yöresindeki düşman üslerini ele geçirdi ondan sonra da Çepone şehrini kurtardı O hızla güneye doğuya ilerleyen halk ordusu, verdiği düzenli muharebeler ve yürüttüğü başarılı kuşatmalarla düşman kuvvetlerinin büyük bir kısmını yoketti Kuşatılan ve kahredici bir topçu ateşi altına alınan kukla askerleri kurtarmak için yardıma gelen ABD helikopterleri de Laos topçusunun elinden kurtulamadı. Laos'taki mücadele tam bir imha savaşı şeklinde gelişti. Düşman terkettiği «Lolo» üssünde 50 ölü, 80 yaralı, «Liz» üssünde 100 ölü, 270 yaralı bırakarak kaçtı. Şiddetli çarpışmalara sahne olan 723 numaralı tepede bulunan Güney Vietnam Birinci Piyade Tümenine bağlı bir numaralı alay ise bütünüyle yok edildi.

Düşman 19 Martta hızla sınıra doğru kaçmağa başladı. Laos Yurtseverler Cephesi (Patet Lao) ne bağlı LHKO Komutanlığı yayınladığı günlük emirde şöyle diyordu **«Düşman darmadağın olmuştur ve çekilmeğe çalışıyor. Tüm yoldaşlarımız bu fırsatı kâçırmasın, düşmanı yok etsin. Düşmanı çepeçevre çevirip, geri çevirip, geri çekilmesini engellesin. Bütün helikopterleri düşürün. Havadan gelen takviyenin ve tüm araçların yolunu kesin. Tüm uçuş imkânlarını ve düşmanın kaçış yollarını tıkayın. Durup dinlenmeden saldırın. Geride bırakılmış silâhları toplayın ve mağlûp edilen düşman birliklerini takip edin.»**

Bu kaçış sırasında ne yapacağını şaşırmış halde bulunan düşman birlikleri tamamen yokedildi. Kendini Güney Vietnam'daki Ke San üssüne atabilenlerin halini İngiltere radyosu BBC şöyle anlatıyor: **«Hepsi şok geçiriyor ve savaş alanına dönemiyecek kadar tedaviye muhtaçlar.»**

Avusturya Radyosu ise Güney Vietnam kukla birliklerinin yüzde 80'inin yokedildiğini, kurtulan yüzde 21'nin ise savaşa devam etmek istemediğini bildiriyor.

DUŞMANIN KAYIPLARI

Düşman kayıpları hakkında bir açıklama yapan Patet Lao sözcüsü 45 gün süren saldırı sırasında 15.000 kukla askerin savaş dışı bırakıldığını ve 300 Amerikalının öldürüldüğünü, binlerce tank ve kara taşıtının imha edildiğini, bir o kadarının da kullanılabilir durumda ele geçirildiğini, ele geçirilen cephanenin ise çok büyük bir miktarda olduğunu söylemiştir. Harekât sırasında çok sayıda düşman hava taşıtı da imha edilmiştir. Mayıs 1964 ten bu yana Laos'ta düşürülen ya da yerde tahrip edilen Amerikan uçak ve helikopterlerinin sayısı 1992'ye çıkmıştır. Düşmanın Hindiçini'deki kayıpları yalnız Laos'ta değildir. Vietnam'da, Mart ayının ilk yarısında 1660 Amerikalı ve Güney Vietnamlı kukla asker savaş dışı bırakılmıştır. Bunların 1158'i, Laos saldırısının ana destek üssü olan Ke San üssüne yapılan saldırılar sırasında yokedilmiştir. Yine bu süre içinde 38 düşman uçağı düşürülmüş, 37'si tank olmak üzere 228 askeri araç saf dışı bırakılmış, dokuz gemi batırılmıştır.

Laos dışında savaş özellikle Güney Vietnam'daki Ke San destek üssü dolaylarında yoğunlaştı. Laos saldırısına katılan Amerikan helikopterlerinin ikmal merkezi olan bu üs Güney Vietnam Milli Kurtuluş Cephesi savaşçıları tarafından bunaltıcı havan ve topçu ateşi altına alındı. Amerikalılar yerlerinden kıpırdayamaz hale getirildiler. Bundan sonra 40 kişilik bir halk ordusu müfrezesi Ke San üssüne girdi. Uçak pistini kullanılmaz hale getirdi Birçok helikopteri yok etti. Böylelikle Ke San üssünde son bir hafta içinde yokedilen C — 130 tipi nakliye uçağı sayısı dörde, helikopter sayısı 28'e yükseldi.

Ke San üzerinde yoğunlaşan saldırılardan sonra ABD emperyalistleri bu üssü boşaltmağa başladılar. Emperyalistler 1968'de de 77 gün süren bir kuşatma ve bombardımandan sonra üssü boşaltmağa mecbur kalmışlardı.

KURTULUŞ SAVAŞLARI ZAFERE ILERLIYORLAR

Güney Laos'u düşman kuvvetlerinden temizleyen Hindiçini halkları şimdi Vietnam — Laos sınırını aştılar ve güneye doğru ilerliyorlar. Emperyalistler ve kuklaları telâş içinde daha güneydeki şehirlere, Hue'ye ve Kuang Tri'ye doğru kaçıyorlar.

Kuzey Laos'ta ise Laos'un krallık başkenti Luang Prabang kuşatıldı. Savaş şehrin üç kilometre dışında devam ediyor. Luang Prabang havaalanı devamlı bombalanıyor. Şehirdeki Amerikalılar panik içinde kaçıyorlar.

Kamboçya'da birkaç şehir dışında bütün ülke Kamboçya Birleşik Milli Cephesinin kontrolü altında. Gericiler birkaç şehirde kıstırılmış bir halde.

Dünya halklarına örnek olan bu mücadele sırasında Çin Halk Cumhuriyeti daima Hindiçini halklarının yanında yer aldı. Kamboçya Devlet Başkanı Prens Sihanuk, ÇHC'nin Hindiçini'ye gönüllü göndermeye hazır olduğunu açıkladı. 11 Martta ÇHC Başbakanı Çu En — Lay'ın Vietnam Demokratik Cumhuriyetini ziyareti sırasında yayınlanan ortak bildiride **«Çin halkının Amerikan emperyalizminin Hindiçini'de istediği gibi at oynatmasına izin vermeyeceği»** açıklandı ve şöyle denildi: **«Amerikan emperyalizmi, Hindiçini'deki saldırı savaşını genişletmeğe devam ettiği takdirde, Çin halkı en büyük milli fedakârlıkları gerektirecek olanlar da dahil olmak üzere, her türlü tedbiri alarak Vietnamlılara ve diğer müttefiklerine, Amerikan saldırganlarını kovmak için her türlü desteği sağlamağa kararlıdır.»**

Amerika, bunun üzerine, büyük bir telâşa düşerek, saldırının Çin'i hedef almadığını açıklamak için bin bir dereden su getirdi. Fakat bu oyunları ve yalanlarıyla kimseyi kandıramadı.

Sovyet revizyonistlerinin tavrına gelince, bunu da Anadolu Ajansı bülteninden okuyalım: **«Sovyetler, Hindiçini çatışmasında çok ihtiyatlı bir tutum izlemektedir. Sovyet diplomatları Moskova'da olduğu gibi, Paris ya da Londra'da da batılı diplomatlarla yaptıkları görüşmelerde, Güney Vietnam ve Amerika'nın Laos'a müdahalesini kınarken bile bu ihtiyatlı tutum dikkati çekmektedir.»** Modern revizyonistlerin halkların mücadelesi karşısındaki tavrını daha önceki sayılarımızda ortaya koymuştuk. (Bak Proleter Devrimci AYDINLIK, sayı 7 — 21, 10 — 24). Modern revizyonistler de dünya halklarının mücadelesi karşısında çökmeğe mahkûmdur.

Son Laos yenilgisi bize neyi göstermiştir? Dişleri ve pençelerini göstermesine ve küstahça bir hava takınmasına rağmen, Amerikan emperyalizmi gerçekte, kâğıttan bir kaplandır. Nixon hükümetinin Hindiçini'deki savaşı yaymakta ısrar eden gerici politikası başkalarını yaralamak için başlamış, fakat, bütün gerici politikaların gelişme kanunlarının gösterdiği gibi, kendi mahvına yönelmiştir. ABD emperyalizmi çılgınca savaş maceralarının bedelini mutlaka ödeyecektir.

Laos Halk Kurtuluş Ordusunun önünden telâşla kaçışan Amerikan askerleri

Haftalık dergi * Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Omer Ozerturgut * Yönetim Yeri ve Yazışma Adresi : Adakale Sokak 28/1, Kızılay — Ankara * Dizgi — Baskı : Ulusal Basımevi * İstanbul Temsilciliği: Sekbanbaşı Sok. Manolya Pasajı No: 3 Beyazıt * İzmir Temsilciliği: 909. Sok. Gönen İşhanı Kat 5 * Alibeyköy Temsilciliği: Kemerburgaz Caddesi 54 * Berlin Temsilciliği :1 Berlin 12, Schillerstrasse 64 * Münih Temsilciliği : 8 München 19, Orfftrasse * ABONE ŞARTLARI : Yıllık 40, Altı Aylık 20 TL; Avrupa ve Orta Doğu : Yıllık 90 * Altı Aylık 45; Diğer Ülkeler : Yıllık 150, Altı Aylık 75 TL * İlân Şartları : Santimi 20 TL. Yayın İlânları indirimlidir * Banka Hesap No.: Ziraat Bankası, Kızılay Şubesi 641 268 * İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi 34 * Ankara Dağıtımı : Ankara Umum Gazete Bayileri Kooperatifi, Ulus * Ege Dağıtımı : Orhan Özşişman, 452 Sokak 5, İzmir